

CONCORDIA

Tijdschrift | Xaveriusinstituut | 86ste jaargang nr 1 | 2022-2023

Concordia

- 3** Voorwoord
- 5** Column
- 6** In memoriam.
Broeder Roger Demon
- 9** Reisverslagen
- 13** Grensverleggende collega's
- 17** Hoe zou het nog zijn met ...
- 21** Iconen verdwijnen niet.
Iconen gaan wel met pensioen.
- 24** Jelena in het buitenland
- 26** In beeld
- 28** Leestips
- 30** Laptop of lapflop?
- 31** Klascoaches
- 32** Ninalotte Roose aan het woord
- 34** Grensverleggende hobby's
- 38** Aandacht ... Aandacht ...
- 39** Aandacht ... Aandacht ...
Maar dan voor iets heel anders
- 40** Gevelgroen
- 42** Leerlingenredactie
- 46** De Koninklijke Speelschaar
- 48** DIY
- 49** Meditatie en mindfulness
brengen je geest en lichaam
écht in balans
- 51** Familienieuws

COLOFON

Jaarlijkse tijdschrift van het Xaveriusinstituut met medewerking van de Koninklijke Oud-leerlingenvereniging, Mariastraat 7, 8000 Brugge.

050 33 63 47

www.sfxbrugge.be

concordia@sfxbrugge.be

Abonnement? concordia@sfxbrugge.be

Redactie: Frank Bosschaert, Hannelore Carron, Sien Deloof, Lieslot Denoyette, Laura Gervoyse, Lore Muse, Tom Peeters, Julie Vandermarliere

Medewerkers: Tim Coppejans, Marcia Dehaene, Charles-Henri Diet, Tine Jansseune, Warre Maertens, Kathy Metdenanxct, Rayane Meziane Mtalsi, Michiel Strubbe, Hannah-Maithe Tramaseur, Bruno Uten, Stien Van Belle, Annelien Van Den Berghe, Michèle Van Houtryve, Ernest Van Mullem, Griet Vangaever, Marie Vanooost, Lodewijk Vanwynsberghe, Guido Verleye, Stefaan Vermeire, Flor Will, Johan Yde

Foto's: Joris Bonheure, Frank Bosschaert, Dena Huys, Tom Peeters, Ans Roels, Boris Rotsaert, Elke Serpieters, Isabel Van Hove, Stefaan Vermeire, Warre Maertens, Sien Deloof, Lodewijk Vanwynsberghe, Michiel Strubbe

V.u. Tim Coppejans, Mariastraat 7, 8000 Brugge

Concept en vormgeving: De Barbaren | www.debarbaren.be

Druk: Graphius

Beste lezers

We zijn begin december als ik dit schrijf en eindelijk mochten we nog eens een schooljaar 'normaal' starten. Geen bubbels, lessen via afstandsonderwijs, wegwijzers op de grond, mondkmaskers ... Het doet ons en onze leerlingen deugd om terug te genieten van de gewone gang van zaken.

Nu ja, echt 'gewoon' is het toch nooit in de Frères. We blijven graag grenzen verleggen, klein of groot, letterlijk en figuurlijk ...

Dit jaar zijn we gestart met een aantal belangrijke aanpassingen in onze school. Alle leerlingen hebben vanaf september een eigen chromebook of laptop. Logistiek een hele operatie maar pedagogisch-inhoudelijk een interessante ommezwaai met veel opportuniteiten. Daarnaast blijven we natuurlijk innoveren dicht bij onze kernwaarden. Bij de opstart van dit schooljaar is iedere leerkracht aangesteld als coach van een klasgroep of deelgroep. We willen op die manier nog persoonlijker in interactie gaan met onze leerlingen en ouders.

In dit nummer laten we leerlingen aan het woord die in het buitenland studeren, collega's die de sprong van 'de privé' naar het onderwijs waagden en leerlingen met 'grensverleggende' hobby's. We nemen echter ook tijd om even terug te kijken op het leven van broeder Demon die ons in mei verlaten heeft.

We willen ook letterlijk de grenzen van onze school wat doorbreken. Na het kerstverlof starten de renovatiewerken in de turnzaal en spiegelzaal. Eenmaal afgewerkt, worden ze opengesteld voor Brugse sporters en sportclubs.

Als groeiende school zijn we blij om de laatste jaren heel wat nieuwe gezichten te mogen toevoegen aan ons dynamisch en warm korps. Samen verleggen we grenzen ...

Warme groeten

Tim Coppejans
Directeur

INFODAGEN

4 & 5

MAART

*op alle campussen
(13u - 17u)*

hogeschool
vives

OPENLESDAG

26

APRIL

*op alle campussen
(14u - 17u)*

vives
BRUGGE
KORTRIJK
OOSTENDE
ROESELARE
TORHOUT

vives.be/infodagen

INFODAGEN RICHING

JOUW TOEKOMST

Column

Finis, finis: m.: de grens; het einde; het doel

Vocabulary leren. Elke dag tien Latijnse woordjes, tenminste zo gaat het nog in het eerste middelbaar. Jaar na jaar wordt de dril geruisloos edoch liefdevol opgedreven.

Finis is een mannelijk woord. Verwonderlijk? Zou het meedogenloze verleggen van de landsgrens het ego strelen van dat Russische mannetje? Had zijn blote bast meer geaaid moeten worden tijdens de jeugd? Is het dat?

“Plus est en vous!” Jij kan meer, zouden de heren van Gruuthuse je teder influisteren. Het geloof in jezelf wordt in de vijftiende eeuw voor het eerst expliciet gepromoot en dat in Brugge, bij ons om de hoek, geen toeval! Streef er maar naar de ‘primus inter pares’ te worden!

Zelfs Aristoteles zei al dat we van onszelf de beste versie moeten maken, dan krijg je er gratis plezier en geluk erbovenop!

Kilimanjarobeklimmers, carrièremakers, ultrarunners!
Punten scoren ver boven het klasgemiddelde!

Wat is jouw streefdoel? Een blinkende bak op je oprijlaan of toch maar persoonlijk geluk en ultieme vrijheid?

Een beetje ijver kan geen kwaad, al vul je zelf best in waarin je wil uitblinken. In vriendschap? In sport? In liefde? In zorg? In studies? Ambitieuze zijn in het levensgenieten, ook dat is een kunst, een talent en een gave.

Uitdagingen zijn cruciaal. Weet ook dat degene die de lat voor jou niet té laag legt, je bovendien toont dat er in jou geloofd wordt!

Wees mild voor jezelf, maar verleg zo nu en dan een grensje en geef jezelf een duimpje!

Mijn goede raad staat op papier. Mijn huistaak zit erop.

Ik trek opnieuw de loopschoenen aan! Komende zondag zal ik 42 lange kilometers aan de *finis* denken, zwaaiend naar supporters, mezelf aaiend en schouderklappend.

— Annelien Van Den Berghe

In memoriam. Broeder Roger Demon

°09-07-1931 - 27.05.2022

Compleet kan dit overzicht van het rijke leven van onze oud-directeur natuurlijk niet worden. Als we drie verschillende stemmen aan het woord laten, komen we al een beetje in de buurt.

Oktober 2020. Ik interview broeder Demon over vorige jubileumvieringen. Zijn geheugen laat hem bij wijlen in de steek, maar zijn geest is nog altijd even scherp en ad rem. Geen volzin die niet netjes op zijn taalkundige pootjes valt. Voor ik mijn eerste vraag kan afvuren, neemt de 89-jarige de zaken zelf in handen.

Er moet mij toch eens iets van het hart. Is het juist dat ik zo streng was?

Euh, ja broeder.

Iedereen zegt mij dat. Ik heb dat nooit beseft en ik beseft dat nog altijd niet. Dat ik nauwlettend was, ja, maar streng ...

Streng maar rechtvaardig.

Dat mag ik hopen.

Strengheid die gepaard gaat met willekeur is moeilijk te aanvaarden, maar u was rechtlijnig.

Ik denk dat ik heel aanwezig was waardoor men dacht: verdomme ...

die vent controleert alles.’ (lacht) Ik was de eerste en de laatste op school: van 6.45 uur tot 18.45 uur. Maar dat was geen controle, dat was belangstelling, ervoor zorgen dat iedereen uiteindelijk tevreden was. En ik meen toch te mogen zeggen dat de geest goed was op school. Het is trouwens mijn indruk dat dit nog altijd het geval is.

Zijn vraag typeert hem: steeds oprecht, rechtdoorzee, strijdvaardig. Maar laat ons, zoals gebruikelijk bij een ‘in memoriam’, de chronologie oppikken.

Als Knokkenaar heb ik voor de Tweede Wereldoorlog bij de zusters de lagere school doorlopen. Toen waren er veel Vlaamse missionarissen in Afrika van wie de zusters geregeld mooie brieven kregen, brieven die ze ons voorlasen. Steeds was ik ontroerd en voelde: ‘Zo’n leven zou ik ook willen leiden!’

Roger volgt in Torhout de opleiding tot onderwijzer (met ook een religieuze opleiding) en gaat dan naar Brussel om er regent in de Germaanse Talen te worden. Met zijn verse diploma komt hij in 1953 aan in Jadotstad, het huidige Likasi, Congo. Hij is er nog maar zeven jaar leraar of hij wordt al directeur van de middelbare school. Broeder Johan Vanhove herinnert zich dat de moeder van Roger toen zei: ‘Wat halen ze nu toch in hun hoofd? Dat is veel te jong.’ Hij is inderdaad op dat moment nog geen dertig jaar oud. Toch is zijn directeurschap een succes.

Eind 1966 keert hij terug uit Congo. Men wil immers een middelbare school uitbouwen in Zedelgem. Daar wordt hij leerkracht Frans en ook in de Mariastraat. Slechts één jaar duurt dat intermezzo want dan wordt hij directeur in Sint-Bernardus in Knokke.

Broeder Johan Vanhove: “Die man had zoveel talenten, was zo efficiënt, kon zo snel beslissingen nemen dat hij soms thuiskwam na een werkdag in Knokke als directeur en deeltijds leerkracht en toch nog zei: *Ik wist niet goed wat te doen vandaag.*”

Niet onlogisch dus dat men hem al snel een grotere school toevertrouwt. Als bij de Frères in Brugge de toenmalige directeur, broeder Edwin, uittreedt, wordt hij onmiddellijk aangesteld (1981). Dat is een heel andere opgave. ‘En dit verhaal typeert hem,’ zegt broeder Johan, ‘hij krijgt die opdracht, gaat daarvoor verschillende gesprekken aan, leidt een aantal vergaderingen en het is pas na een aantal maanden dat hij zegt: *Ik denk dat ik het zal aankunnen.*’ Het is duidelijk dat hij niet over één nacht ijs gaat of aan zelfoverschatting leidt.

Op onze school leer ik hem kennen als de directeur die elke week in iedere klas langskomt met de puntenkaart. Er volgt dan stevast een bolwassing voor wie buiten de lijntjes kleurt, maar ook vaak een scherpe, christelijke blik op de actualiteit of de leefwereld van de jongeren. Hij was immers goed geplaatst om het verschil

Van links naar rechts: Etienne Schotte, Jan Van Brugghe, Flor Will, Idès Bonte, minister van Onderwijs Daniel Coens, Broeder Demon, burgemeester Patrick Moenaert

in kansen te zien tussen de Belgische en de Congolese jongeren. *De armoede maakt de mensen bewuster. De Congolese studenten waren zeer dankbaar te kunnen studeren.* Misschien daarom ook dat hij vaak veeleisend was ten opzichte van onze Vlaamse scholieren.

Een oud-leerling vertelde dat hij toch wel onder de indruk was dat hij die deftige directeur ooit daags voor de open dag met emmer en spons de ramen van de overdekte hal zag poetsen. Hij voelde zich inderdaad niet te goed voor de simpelste werkjes. Aardappelen schillen op bergkamp, ook de directeur doet mee. Hoewel hij dus de kleine details niet veronachtzaamt, is hij zeker ook de man van de grote werven. Figuurlijk vooral met de invoering van het Vernieuwd Secundair Onderwijs waarvan hij een groot voorstander is. Ook de “mixiteit” zoals dat

dan heet, voert hij in. In 1983 worden zestien meisjes ingeschreven. Op de vergaderingen met de Guimardstraat of met de Brugse schooldirecties, wordt er geluisterd als broeder Demon het woord voert.

Het is dan ook met tegenzin dat hij in 1996 verplicht met pensioen ging. Op 65 jaar moest je toen nog opstappen. Op dat moment kwam de vraag om met de generale overste naar Congo te gaan op canonic bezoek. Het was niet de bedoeling om daar te blijven.

Toen ik daar dan was, en zonder mij vooraf te consulteren, zei de generale overste plots aan de aanwezige broeders: ‘Wat zouden jullie ervan zeggen als broeder Roger hier zou terugkeren?’ Er steeg gejuich op. Ik heb toen echt ruzie gemaakt omdat men mij vooraf niets had gevraagd. Uiteindelijk heb ik toegezegd om het vier maanden te proberen. Ik wilde weten of ik het na al die tijd nog kon gewoon worden. Het is een fantastische meevaller geworden: ik ben er dan twintig jaar gebleven als leerkracht en raadgever. Het was tijdens een zomervakantie in België dat ik mijn hart liet nakijken (ik had nu en dan wat pijn) en dan te horen kreeg dat het niet verstandig was om terug te gaan.

In 2016 wonen er nog negen broeders in de Mariastraat. De terreinen in Sint-Michiels zijn dan al verkocht aan de Vives Hogeschool. Wachtlijsten in woonzorgcentra maken de broeders

Herinnering aan broeder Roger

Broeder Demon ... waar zal ik beginnen? Dat is moeilijk. Maar ik weet wel waar ik zal eindigen, namelijk met iets dat broeder Demon de laatste jaren vroeg, meer bepaald om hem aan te spreken met Roger. Broeder Roger dus. Waar zal ik beginnen?

Mijn vroegste herinnering gaat terug naar de tijd dat hij als broeder Amaat door het leven ging. Als neef van vier

broeders Xaverianen was ik stevast van de partij op tweede kerstdag in de Mariastraat 7 voor een optreden en een koffietafel waarop alle familieleden van de broeders uitgenodigd waren. Als ‘provinciaal’ hield broeder Amaat er een toespraak en bracht er onder andere de laatste nieuwtjes van de broeders uit de Congolese provincie. Zijn krachtige stem en zijn onberispelijk Nederlands ondersteunden de

ongerust. Wat als hun beurt komt, gaan ze dan een per een naar een verschillend rusthuis? Het ideaal zou een gezamenlijke plaats in Brugge zijn. Als dan plots toch een gang vrijkomt in WZC Herdershove waar ze met de volledige communauteit naartoe kunnen, is dat toch een moeilijke beslissing. Het is niet de binnenstad, het is nog een beetje te vroeg misschien, maar het is een buitenkans en met steeds minder mensen in die grote gebouwen, dat is toch niet verantwoord. Het valt broeder Demon zwaar om de gebouwen van de Frères te verlaten en misschien nog zwaarder om steeds minder gekend te zijn als hij nog eens bij gelegenheid de school binnenwipt.

In het woonzorgcentrum blijft men zijn inzet en betrokkenheid waarderen. **Broeder Johan:** ‘Hij bezocht vaak eenzaam en werd enorm geapprecieerd door de bewoners. Zo was er een Franstalige met weinig contact. Broeder Demon ging regelmatig op bezoek.’

Op 27 mei, daags na de Heilig-Bloedprocessie, overlijdt broeder Roger.

Op dit moment zijn de broeders Xaverianen nog met zijn vieren in WZC Herdershove: broeder Adelbert, broeder Gabriël (ook gekend als broeder Ivo), broeder Eric en broeder Johan.

— Tom Peeters

onthouden dat God op alle plaatsen is, in de hemel en op aarde. Wel, broeder Roger was ook altijd overal. Als het je overkwam eens één minuutje te laat toe te komen op school, wie kwam je zeker tegen ...? Naar mijn mening was de motor achter deze streng-veelzinnige-aanwezigheid zijn overtuiging, de rotsvaste zekerheid het bij het rechte eind te hebben. Dat ging zo ver dat bepaalde uitspraken van broeder Roger vanuit een actueel oogpunt echt op het randje waren. En ook wel eens erover.

Wat een metamorfose stelde ik vast de laatste jaren. Niettegenstaande broeder Roger in elk gesprek het initiatief nam, was de toon compleet veranderd. Interesse in mijn gezin, bezorgdheid om de oud-collega's van de Frères ... Warme menselijkheid en begrip namen telkens het voortouw.

En Congo was incontournable. Het geheugen bleef lange tijd verbijsterend onaangetaast: "Mijnheer, ik weet nog toen ..., dat u toen gezegd hebt ...". Zijn analyses bleven scherp en zijn mening heel uitgesproken. Een enkele keer liet hij van zijn tong rollen dat hij niet zeker was of hij, als het allemaal opnieuw te doen was, dan nog dezelfde keuzes zou maken. Een enkele keer.

En dan was er die keer dat zijn geheugen hem in de steek liet en hij echt verward overkwam. Dat was toen broeder Roger enkele jaren geleden opgenomen was in het AZ Sint-Jan. Het gesprek vlotte niet. Tot op het moment dat ik naar huis ging en ik zei: "Allez broeder, tot aan de overkant." Ik bedoelde daarmee dat ik hoopte hem bij mijn volgende bezoek weer aan te treffen in het verzorgingstehuis, 'aan de overkant' van het AZ.

Zo had broeder Roger het echter niet begrepen. Hij dacht dat ik op het hiernamaals doelde en met krachtige stem riep mij tot de orde. "Aan de overkant?!" En hup, hij was helemaal terug, de broeder Roger die ik altijd gekend had.

Nu ben je dus wel aan die andere overkant, broeder. Je hebt op mij een onuitwisbare indruk gemaakt en ik weet dat je zorg hebt gedragen voor mijn neven en mijn ooms die ook broeder waren. Ik ben je daar erg dankbaar voor. Ik groet je, broeder Roger. God zegene en beware je.

— Guido Verleye

Een fragment uit de toespraak van Carlos Knockaert op de begrafenis.

Afscheid van broeder Roger Demon

(...)

Wie stond de leerlingen en hun begeleiders uit te zwaaien bij hun vertrek naar Londen, Parijs, Griekenland of bij allerlei andere schooluitstappen met een educatief doel?

Wie heeft met letterlijk ontelbare ouders, leerkrachten en leerlingen vaak lange en moeilijke gesprekken gevoerd om in schijnbaar onoplosbare situaties een uitweg te zoeken?

Wie kon zelfs tijdens het afscheid van de retoricanten lange, soms erg lange indrukwekkende toespraken houden, die altijd een diepgemeende, warme betrokkenheid uitstraalden?

Dat zijn "ja" een "ja" was, hebben talloze leerlingen, collega's en medebroeders vaak mogen ondervinden. Maar

soms hebben diezelfde mensen ook mogen ondervinden dat zijn "neen" een even sterke "neen" was.

Ik neem vandaag, samen met u allen, afscheid van een man die ons heel dierbaar is geweest. Een vriend ook, die heel bekommerd was om het welzijn van alle mensen die hij waardeerde. Hij was en bleef echter in de eerste plaats altijd een broeder Xaveriaan. Hij keek met oprechte bewondering naar de prestaties van de "Xaverian Brothers" in Amerika, hoe zij erin slaagden om hun leerlingen sociaal bewustzijn en christelijke naastenliefde bij te brengen in hun schijnbaar zo rijke land. Hij was er ook van overtuigd dat het niet lang meer zal duren voor de eerste Afrikaanse broeder tot generaal overste van de congregatie verkozen zal worden. Dat vooruitzicht stemde hem mild en optimistisch, want daar-

door zal wat ooit klein begonnen is in ons Brugge, verder groeien en bloeien, in en door samenhangigheid ...

(...)

Het ga u goed, broeder Roger. Als ooit iemand rust verdiend heeft, dan bent u het wel. Wees welkom bij de Vader. En heb dank, heb enorm veel dank van ons allemaal, voor alles ...

Een reis door de zes schooljaren in de Frères zorgt er niet alleen voor dat je je grenzen figuurlijk verlegt, maar zeker ook letterlijk. Zo krijgen de leerlingen van elk jaar de kans om deel te nemen aan een andere meerdaagse excursie. De verschillende reizen bezorgen de leerlingen één voor één onvergetelijke herinneringen, zowel in het binnen- als in het buitenland.

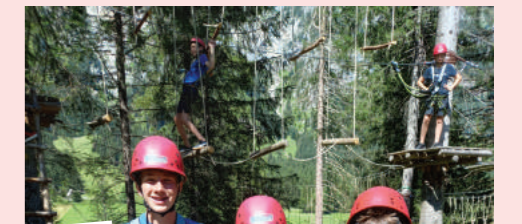

Het schooljaar zat er nog maar net op, maar heel wat eerstejaars stonden begin juli al te popelen om op avontuur te trekken richting de bergen. Voor velen was deze reis naar Oostenrijk de eerste grote reis zonder ouders. Je voelde de lichte spanning bij vertrek, maar eens vertrokken, was de eerste grens verlegd.

De reis was een aaneenschakeling van nieuwe ervaringen, nieuwe belevenissen en grensverleggende gebeurtenissen, op ieders niveau. Voor sommigen was de busrit ook een beetje kennismaken met de wijde wereld. Zo hoorden we iemand vragen: 'Zijn we nog in Europa?' Na een kort lesje aardrijkskunde kwamen we toe in het prachtige Oostenrijk. Er werd in bergmeren gezwommen en over touwenparcours geklommen. Er werden vriendschappen voor het leven gesmeed, maar er werd vooral ook veel gewandeld.

Een van de spectaculairste wandelingen was deze naar de Frederick-Simms-Hütte. Tijdens de hele tocht zagen we het doel voor ons liggen. Hoog op de berg zagen we een berghut die steeds groter werd na iedere stap die we zetten, met iedere haarspeldbocht die we namen. Het was puffen geblazen. Sommigen lieten zelfs even een traantje rollen omdat het doel nog zo veraf leek of omdat de voeten zoveel pijn deden. Eens de top bereikt, verdwenen die zorgen gelukkig snel. Een verfrissend flesje Cola en een koekje hielpen hier vast en zeker bij. Even rusten, energie bijtanken en weer de berg af! Na een stevige afdaling waren de leerlingen bekap, maar vooral zeer euforisch dat ze het gehaald hadden. Lesje geleerd: soms eens over je grenzen gaan om een doel te bereiken. Het zijn vaak deze momenten die levenslang bijblijven.

— Lodewijk Vanwynsberghe en Michiel Strubbe

Samen mochten wij, de derdejaars, tijdens de paasvakantie, na een lange “reisvrije” periode door Covid, eindelijk nog eens op stap: wij gingen het prachtige Amsterdam verkennen! Voor velen was het een eerste meerdaagse schoolreis aangezien deze de jaren voordien vaak gecancelled werden. Daardoor verlegden veel leerlingen hun grenzen om voor het eerst sinds lang een midweek van thuis weg te zijn.

We hebben alle uithoeken van de stad verkend op zoveel leuke en verschillende manieren. Zo maakten we meerdere mooie wandelingen -zowel overdag als 's avonds- en een boottocht doorheen het stadscentrum. Bovendien konden we niet naar de grootste fietsstad van

Europa gaan zonder de stad zelf met de fiets te doorkruisen. Een hele belevenis, aangezien de fietsers van overal komen! Daarnaast bezochten we ook meerdere leuke musea: we verdwaalden in het Rijksmuseum en mochten kiezen tussen een wetenschapsmuseum (het Nemo), het Anne Frank Huis of het Moco Museum. Voor elk wat wils dus!

De trip was een mengeling van zowel de rijke geschiedenis die Amsterdam te bieden heeft als van de moderne trekpleisters die deze stad leven inblazen. Een mix van kunst, cultuur, geschiedenis, beweging en nog veel meer, maakten van deze reis een fantastische belevenis om nooit meer te vergeten. Een prachtige ervaring die we met al onze vrienden konden delen!

— Marie Vanoost (4E1)

De vijfdejaars namen geen genoegen met een citytrip ... Zij kregen de kans om kennis te maken met zo goed als alle bekende steden van Italië!

Questa è l'Italia come dovrebbe essere!*

Bernini's colonnade. Als een zachte bries gleden we die ochtend langs haar monumentale pilaren en ongemerkt flirtten we met de grens tussen twee werelden. De wereld van mijter en scepter. Ook van heden en verleden, een tegenstelling die ons, eens de Alpen over, nooit losliet. Ons omarmde, maar nooit verstikte. Ons uitdaagde, maar nooit afstootte. Ons de ogen opende, maar nooit verblindde. Ons de ontelbare schakeringen van de Italiaanse schoonheid liet ervaren, van het mondaine Milaan tot het ruwe San Gimignano, van de warmbloedige Italiaanse schone tot de voor eeuwig verstilde David van Michelangelo, van het weidse San Marcoplein tot de intimistische Galla Placidia, van de statige Toscaanse cipressen tot de frivole Umbrische pijnbomen, van de verstilde piëteit in Assisi tot de toeristische drukte in Pisa, van de tongstrelende zoetheit van de gelati tot onwerkelijke variëteit in de paste ... en - natuurlijk - van Rome, de stad die alle grenzen van de tijd overstijgt. Kortom, dit is Italië zoals we het op deze reis beleefd hebben: slechts kort in het oog, maar voor altijd in het hart.

*Dit is Italië zoals het hoort te zijn!

— Stefaan Vermeire

Grensverleggende collega's

Enkele leerkrachten van de Frères oefenden eerst een job uit in de privésector en hebben dus hun grenzen verlegd door voluit voor een job in het onderwijs te kiezen. We stelden meneer Vanwynsberghe, mevrouw Renders, mevrouw Verbanck en mevrouw Franco enkele vragen om te na te gaan hoe ze de overstap ervaren hebben.

Zoek en vind mevrouw Verbanck!

Welke hogere studies heb je gedaan?

Ellen Renders: Ik studeerde Bio-ingenieurswetenschappen.

Lodewijk Vanwynsberghe: Ik volgde de bachelor Handelswetenschappen en dan de daaropvolgende master Handelswetenschappen - Strategisch Management.

Fabienne Verbanck: Ik studeerde regentaat Handel.

Femke Franco: Ik ben master in de Farmaceutische Wetenschappen en volgde daarna de educatieve master in de Gezondheidswetenschappen om naar het onderwijs over te stappen.

Ellen Renders: Ik heb zes jaar bij Test Aankoop gewerkt, de consumentenorganisatie van België. Ik was er ‘project officer’, wat concreet inhield dat ik rapporten schreef met alle info en testresultaten over een bepaald thema. Daarmee ging de redactie dan aan de slag om mooie artikelen voor het magazine ‘Test Gezond’ te maken. Inhoudelijk ging dat van hamburgers testen tot geheime bezoeken bij kinesisten om na te gaan of ze de juiste strategie toepassen. Daarnaast beheerde ik het online platform om de vergelijkende testen op de website te publiceren en was ik de wijnverantwoordelijke, met de maandelijkse degustaties als hoogtepunt.

Lodewijk Vanwynsberghe: Ik was administratief manager in een ziekenhuis. Ik was daar verantwoordelijk voor de administratieve flow van de patiënten. Ik stuurde de verantwoordelijke teams aan voor het maken van een afspraak, de inschrijving van patiënten en de facturatie van de prestaties.

Fabienne Verbanck: Ik begon mijn carrière als leerkracht in het Sint-Franciscusinstituut in Evergem. Daarna gooide ik het over een andere boeg: ik werd chieffhostess bij JetAir (nu TUI) in Spanje en Griekenland. Ik ontving de klanten, deed hotelbezoeken, loste allerlei problemen van reizigers op ... Daarna werkte ik als manager van het hostessendepartement. Mijn taken waren heel gevarieerd: advertenties opstellen, sollicitatiegesprekken voeren, opleiding geven, verdeling van het personeel in team/bestemming, het uniform kiezen, bestemmingen bezoeken en dagelijks opvolgen ... Kort gezegd, ik had de leiding over de 150 hosts/hostessen op de bestemmingen van JetAir. Ten slotte was ik tot 2007 assistent consultant bij een adviesbureau gespecialiseerd in marketingaudit, coaching bij rekrutering en selectie en opleiding van commerciële medewerkers.

Femke Franco: Ik werkte als officina-apotheker. Ik werkte in een apotheek, maakte magistrale bereidingen, voerde voorschriften uit, gaf advies over medicatie en leverde die ook af.

Welke job oefende je uit voor je overstap naar het onderwijs?

Waarom net die job?

Ellen Renders: Bij Test Aankoop zocht men een tijdelijke vervanging toen ik afstudeerde, het was een heel veelzijdige job waarin ik enorm veel kon bijleren. En zo gingen plots de jaren voorbij ...

Lodewijk Vanwynsberghe: Als interimaris maakte ik kennis met de boeiende ziekenhuissector, de innovatie en goede sfeer in dat ziekenhuis. Daarnaast waren er zeer veel ervaren mensen van wie ik nog veel kon leren. Ik ervaarde het als een boeiende en innovatieve wereld binnen een strikt kader.

Fabienne Verbanck: Je bent jong en je wilt wat! De wereld is ruimer dan voor een klas staan. Na drie jaar lesgeven heb ik toen de stap naar JetAir gezet. Met die bagage opnieuw in het onderwijs komen, is enkel en alleen maar verrijkend, zowel voor mezelf als voor de leerlingen.

Femke Franco: Een job als officina-apotheker was het logische vervolg na mijn studies. Mensen helpen en het verschil maken in hun ziekte-/genezingsproces was voor mij belangrijk. Ook het wetenschappelijke aspect vond ik zeer boeiend. Je moet bijvoorbeeld controleren of het geneesmiddel geschreven door de ene dokter een ander medicijn niet beïnvloedt.

Waarom die overstap naar het onderwijs?

Ellen Renders: In de zomer van 2017 besepte ik plots dat ik ooit eens het risico zou moeten nemen om mijn ontslag te geven en een job in het onderwijs te zoeken. Ondanks de onzekere status van een beginner in het onderwijs, was lesgeven toch wat ik echt graag wou doen. Ik stapte naar mijn baas en werkte een opzegtermijn uit waarbij ik al kon starten in het onderwijs en nog één dag per week naar Brussel moest gaan.

Lodewijk Vanwynsberghe: Door het aantreden van een nieuwe directie met een andere manier van werken waarmee ik mij niet kon verzoenen, heb ik beslist om het ziekenhuis te verlaten. Ik had in die periode veel tijd om na te denken tijdens het opruimen van onze nieuwe woning. Mijn vrouw werkte al in het onderwijs en dankzij haar zag ik wat de job allemaal inhield. Ik vind dat een job moet bijdragen aan een betere wereld. Dat lukt perfect in het onderwijs, waar ik mee kan bouwen aan de kennis en ontwikkeling van de jeugd.

Fabienne Verbanck: Na heel wat mooie jaren in de privésector, blijkt nogmaals dat oude liefde niet roest ... Ik keerde dus met heel veel goesting terug naar het onderwijs.

Femke Franco: In de zomer van 2019 heb ik beslist om opnieuw naar de universiteit te gaan en een Educatieve Master te volgen. Toen ik mijn diploma behaalde, had ik al heel hard getwijfeld om verder te studeren om in het onderwijs te kunnen stappen, maar ik heb dat toen toch niet gedaan. Die keuze bleef door m'n hoofd spoken en de combinatie van lange (late) dagen, weekendwerk en een gezin, gaven de doorslag. Ik heb de opleiding verdeeld over twee academiejaren, want de combinatie werken, gezin én opleiding was vrij pittig ...

Ben je nog altijd blij met die overstap?

Ellen Renders: De interactie met leerlingen en collega's zorgt ervoor dat elke dag uniek is! Ik ben blij dat ik nu anderen iets kan bijleren in plaats van zelf verder te leren.

Lodewijk Vanwynsberghe: Ik ben nog steeds zeer blij met mijn overstap, al is een job in het onderwijs niet voor iedereen weggelegd. Graag enkel gepassioneerde en gemotiveerde leerkrachten met een hart voor leerlingen en hun vak. De factoren die je moeten aantrekken in de job zijn volgens mij, allereerst, een groot hart voor het vak en de leerlingen en omkijken met de verantwoordelijkheid om een klas grondig te onderwijzen en ondersteunen.

Fabienne Verbanck: Met een 'rijke' bagage de liefde voor je vak doorgeven, geeft nog altijd voldoening. Het is en blijft een mooie job om jongeren iets bij te leren, hun horizons te verbreden en de oogkleppen even af te leggen. Het is wel een hele uitdaging. Lesgeven is en blijft alles geven maar als je je leerlingen ziet groeien, is dat het mooiste wat je kan terugkrijgen.

Femke Franco: Het is geweldig om leerlingen die geïnteresseerd zijn te kunnen meenemen in de wondere wereld der wetenschappen. Ik ben even gelukkig wanneer ik ongeïnteresseerde leerlingen kan 'meesleuren' en overtuigen dat wetenschappen toch leuk kunnen zijn.

Heel erg bedankt om jullie verhaal met ons te delen. We zijn blij dat jullie in ons team zitten!

— Hannelore Carron en Laura Gervoyse

Onze leerlingen, ze liggen ons nauw aan het hart. Ook wanneer ze afgestudeerd zijn. In deze gloednieuwe rubriek laten we telkens een oud-leerling aan het woord om te horen hoe het hen vergaan is na hun middelbare studies. Voor deze eerste editie interviewden we enkele oud-leerlingen die vorig schooljaar of het jaar daarvoor hun diploma hoger onderwijs behaalden en hun eerste ervaringen in het werkveld achter de rug hebben.

Hoe zou het nog zijn met ... Brecht Vandaele?

In 2017 studeerde ik af in de richting **Wetenschappen-Wiskunde 8**. Van mijn proclamatie heb ik jammer genoeg niet veel kunnen genieten, aangezien ik de dag erna fris moest zijn om aan de voorbereiding voor de proefexamens van de Koninklijke Militaire School (KMS) te beginnen. Na een lange reeks proeven en onderzoeken mocht ik daar beginnen als kandidaat-piloot in het Hulpkader. Dat komt erop neer dat mijn volledige studie gefocust was op het vliegen en ik dus een lange carrière als militair piloot voor de boeg heb. In deze studie is het moeilijk om te zeggen wanneer je nu juist afstudeert, aangezien je telkens doorgroeit en nieuwe verantwoordelijkheden krijgt die gepaard gaan met een verdere opleiding. Officieel kan wel gezegd worden dat de basisopleiding voorbij is wanneer men z'n "vleugels"- zo wordt het vliegbrevet genoemd - behaalt. Voor mij was dit vorig jaar, in 2021.

Het werd mij snel duidelijk dat ik militair wilde worden. Iets betekenen voor de maatschappij en de mensen helpen in een avontuurlijke omgeving, is altijd mijn drijfveer geweest. Daarom ging ik als vijftienjarige voor de eerste keer mee op jeugdstage in de vliegbasis van Kleine Brogel. Dat sprak mij heel sterk aan en zo kwam ik ook in contact met de Luchtcadetten, een jeugdorganisatie van defensie waar jongeren leren zweefvliegen en een eerste kennismaking hebben met het reilen en zeilen van de luchtmacht.

Momenteel werk ik nog steeds als helikopterpiloot voor defensie vanuit de vliegbasis van Bevekom, waar ik op Agusta A109 BAi vlieg. Dagelijks krijgen wij aanvragen

binnen van alle takken binnen defensie om ingezet te worden voor verschillende doeleinden. Vaak ondersteunen wij de landmacht bij grootschalige oefeningen of staan wij stand-by tijdens parachutesprongen in Afrika voor het geval een militair zich blesseert op plaatsen waar je met een ambulance niet kan komen. In die situatie zijn wij de vliegende ambulance. Af en toe worden ook uitwisselingen georganiseerd met vlieggroepen van andere landen om zo kennis uit te wisselen en de internationale banden aan te houden.

Je kan dus al vermoeden dat wij op dagelijkse basis onze grenzen verleggen. Zo gaan wij soms op plaatsen landen waar een helikopter maar net tussen de bomen past of vliegen we in zo'n slecht weer dat we enkel nog kunnen rekenen op de navigatie-instrumenten aan boord. Iedere vlucht brengt nieuwe uitdagingen en dat is wat deze job zo interessant maakt.

In de toekomst zou ik graag aan de Belgische kust werken op NH90 NFH, de vervanger van de Seaking. Daar is de hoofdtaak search and rescue en gaan de helikopters ook mee op het schip om missies op zee uit te voeren in internationale samenwerkingen.

Mijn raad? Nooit schrik hebben om een uitdaging aan te gaan. Als je faalt, kan je er nog steeds uit leren!

Hoe zou het nog zijn met ... Jietse Boussier?

Ik studeerde in 2017 af in de richting **Economie-Moderne Talen**. Ik twijfelde tussen Psychologie of Vroedkunde, maar uiteindelijk koos ik voor het laatste. Ik behaalde mijn diploma in 2021 aan VIVES Brugge. De verbinding die je mag ervaren in de meest intense periode van een vrouw, en bij uitbreiding haar partner en familie, is zo enorm speciaal.

Ik begon mijn carrière als vroedvrouw op dienst reproductieve geneeskunde in het UZ Gent. Ik heb erg veel on the job geleerd. Het werk is enorm divers. Ook de patiënten die bij ons komen zijn heel uiteenlopend: we hebben heterokoppels met vruchtbaarheidsproblemen, of same-sex koppels die een donor en/of draagmoeder nodig hebben om hun kinderwens in vervulling te laten gaan, maar ook transgenders die hun eigen gameten (eicellen of zaadcellen) nog willen invriezen voor ze in transmissie gaan. We behandelen ook oncologische patiënten die voor hun chemobehandeling nog gameten willen laten invriezen. Ook donoren die ei- of zaadcellen willen doneren, kunnen op onze dienst terecht.

Hoe een werkdag er voor mij uit ziet? Elke dag is anders. 's Ochtends gebeuren er eicelpuncties, die eicellen volgen we op en plaatsen we later terug in de baarmoeder. Alle patiënten worden ook gecounseld. We geven uitleg over de medicatie en leren hen hoe ze die zelf moeten inspuiten. Er moeten ook erg veel echografieën en bloedafnames gebeuren. 's Middags bellen we patiënten op om de resultaten mee te delen. Ik ben nog elke dag geboeid door het werk en heb nog enorm veel te leren. In de verre toekomst zou ik heel graag op een verloskwartier en/of neonatale afdeling willen werken.

Als ik een goede raad mag meegeven: doe vooral waar je jezelf goed bij voelt! Ga niet studeren in Gent enkel om het leven daar te proeven, daar heb je echt nog genoeg tijd voor. Wees ook niet bang om even te zoeken wat je wil. Je bent nu 18 jaar, dus is het echt logisch dat je nog niet weet wat te doen in de toekomst. Weet dat iedereen uiteindelijk op zijn poten terecht komt, op zijn/haar tempo!

Hoe zou het nog zijn met ... Febe Van Maele?

Ik volgde **Humane Wetenschappen** in de Frères van het derde tot en met het zesde middelbaar. Ik studeerde ook in deze richting af in 2017. Na het middelbaar ging ik Lager Onderwijs studeren aan VIVES Brugge. Ik studeerde in 2020 af als leerkracht lager onderwijs, daarna volgde ik een BaNaBa Sociaal Werk aan Howest Brugge. Via een verkort traject studeerde ik in 2022 af.

Al vrij vroeg wist ik wat ik later wou worden: leerkracht. Vanuit mijn ervaring in de jeugdbeweging en het geven van trampolinetrainingen wist ik dat ik graag met kinderen bezig was. Het idee kinderen kennis en vaardigheden bij te leren en hen hun talenten te laten ontdekken, sprak me enorm aan. Tijdens mijn opleiding Lager Onderwijs voelde ik me soms wat beperkt in het onderwijssysteem. Daarnaast kreeg ik ook steeds meer interesse in maatschappelijke thema's. Die combinatie zorgde ervoor dat ik besloot om een BaNaBa Sociaal Werk te volgen. Daar koos ik voor het keuzetraject "sociaal cultureel werk", waar ik mezelf volledig in heb gevonden.

Momenteel werk ik in de Batterie, een participatieve kunstorganisatie die werkt over heel Vlaanderen. In het laatste deel van mijn opleiding liep ik een jaar stage bij de Batterie. Een gouden tip van mijn docent waar ik hem heel dankbaar voor ben! We zetten langdurige artistieke projecten op waar we kinderen, jongeren en volwassenen vanuit diverse leefwerelden een stem bieden en hen vanuit de kunsten een platform aanbieden om in dialoog te treden met hun omgeving. Dat doen we vanuit een emancipatorische visie met een participatieve methodiek waar deelnemers de kans krijgen om te onderzoeken, reflecteren en verbeelden. We zetten dat proces dan om in een artistiek eindresultaat.

Binnen de Batterie ben ik verantwoordelijk voor twee projecten. Het eerste project, Radio Binnenstad, is een radioproject waarbij we iedere dinsdagavond tussen 18.00 en 19.00 uur live in de ether gaan in Villa Bota met kinderen en jongeren uit de bijzondere jeugdzorg. Enerzijds leren de jongeren nieuwe skills (denk maar aan het bedienen van een mengpaneel in een radiostudio) en anderzijds

creëert het interactie met de buitenwereld. De radioshows vertrekken altijd vanuit de interesses van de jongeren en gaan dan ook over de meest diverse thema's. Enkele voorbeelden zijn koningshuizen, films en muziek, pesten, dieren, sociale media ...

Voor de geïnteresseerden: op Mixcloud kan je alle afleveringen van Radio Binnenstad terugvinden!

Equipe, het tweede project waar ik verantwoordelijk voor ben, is een project in samenwerking met De Kade. Jongeren met een autismespectrumstoornis en jongeren met een gedrags- en/of emotionele stoornis slaan de handen in elkaar en denken samen na over vrijetijdsbesteding. Het is voor deze jongeren vaak een grote drempel om zelfstandig op zoek te gaan naar ontmoetingsplekken, plaatsen waar ze in contact komen met leeftijdsgenoten ... Daarom vertrekken we met Equipe vanuit de jongeren en denken we samen na over waar hun noden en behoeften liggen.

Een doorsnee werkdag beschrijven is nogal moeilijk, want eigenlijk zien mijn dagen er nooit hetzelfde uit. De ene dag spreken we af aan ons atelier en doen we wat administratief werk, de andere dag staan we buiten te bouwen, te schilderen, doen we filmopnames, plaatsen we een installatie ... Ik hoop dat ik in de toekomst nog veel meer van dit mag doen! Daarnaast wil ik ook graag doorgroeien als trainer in de trampolinewereld Welke weg ik dus zal inslaan, kan ik nog niet zeggen maar momenteel bolt alles goed.

Ook ik wil graag nog een goede raad meegeven. Ga voor wat je wil! Ga op zoek naar iets wat je graag doet en waar je voldoening uithaalt. En dan heb ik het niet alleen op school-, studie- en werkgebied. Hoewel dat een groot deel van je leven bepaalt, is er altijd meer dan dat. Ik zou zeggen go with the flow, maar ga soms ook eens op avontuur!

Hoe zou het nog zijn met ... Ward Faes?

Na mijn studies **Economie-Moderne Talen** volgde ik de richting Sportmanagement aan VIVES in Brugge. Daarna volgde ik een master in Internationaal Sportrecht aan de “Escuela Universitaria Real Madrid Universidad Europea”. Mijn studies heb ik afgerond in 2021.

Als jong kind volgde ik altijd het sportnieuws. De combinatie van economie en sport leek mij dan ook ideaal. Aangezien ik mijn toekomst in de sportwereld zag, was de keuze voor Sportmanagement snel gemaakt. Twee vakken die ik tijdens mijn laatste jaar volgde, hebben mij aangezet om Internationaal Sportrecht te gaan studeren. Dat waren de vakken sportrecht en het vak geopolitiek van de sport (gedoceerd door bekend sportjournalist Hans Vandeweghe).

Tijdens mijn master liep ik stage bij Cercle Brugge, waar mij bij afloop een contract werd aangeboden. Daar moest ik niet lang over nadenken. Ik was er bijzonder blij mee! Leuk detail: zoals het elke leerling van de Frères betaamt, supporterde ik al voor Cercle van jongs af aan.

Mijn job bestaat uit drie luiken. Het eerste luik is het juridisch gedeelte en vormt een soort uitloper van mijn stage. Ik sta daarin vooral de juridische raadsman (Alexander Vantuyghem) van Cercle bij. Een ander luik is het financiële. Daar werk ik samen met Jari Timmerman en Pascal Platteau. Ik probeer hen zo goed mogelijk bij te staan in de dagdagelijkse taken, zoals het verwerken van facturen van makelaars en het voorbereiden van ons licentiedossier. Tot slot ben ik ook de AML-officer (Anti Money Laundering) van Cercle. Elke Belgische professionele voetbalploeg is sinds juli 2021 onderworpen aan de anti-witwaswetgeving. Concreet betekent dat dat voor elk contract met een zakenpartner van meer dan 10.000 EUR, zoals een sponsor, een makelaar of een andere voetbalploeg, moet nagegaan worden hoe die partner functioneert en vooral wie de eigenaar is. Indien zou blijken dat de fondsen van een zakenpartner uit criminele activiteiten zouden voortkomen, is het Cercle verboden om de overeenkomst af te sluiten.

Ik herinner me nog heel goed het spannend moment waarop ik voor de eerste keer in mijn carrière mijn grenzen moest verleggen: pleiten voor de gerechtelijke instanties van de KBVB. Het voelde aan zoals een spreekbeurt en ik heb het dan ook zo voorbereid. Nu ben ik al goed geroutineerd en kan ik inspelen op de reacties van de jury.

Wanneer dit artikel verschijnt, zal er voor mij heel wat veranderd zijn. Hoewel ik het bij Cercle Brugge heel erg naar mijn zin heb, maakte ik de moeilijke keuze om in te gaan op een bijzondere kans. Ik verhuis naar Parijs om bij de FIFA Clearinghouse aan de slag te gaan.

Die kans brengt mij ook tot mijn goede raad voor de leerlingen van de Frères. Als je in de toekomst de kans krijgt om in het buitenland te studeren (Erasmus of rechtstreeks aan een buitenlandse hogeschool of universiteit), moet je dat zeker doen. Het is niet alleen aantrekkelijk voor potentiële werkgevers, maar is ook een geweldige kans om jezelf beter te leren kennen. Ik zit graag in mijn comfortzone, maar stelde vast dat ik het meest groeide door mezelf uit te dagen in een andere context. Verder zou ik aanraden om iets te doen in een sector die je nauw aan het hart ligt of waar je echt een passie voor hebt. Niet alleen zal je meer geboeid zijn door je job, maar je zal ook sneller begrijpen wat er in je sector speelt. Misschien zal je daardoor ook sneller het pad vinden dat je professioneel wil bewandelen. Maar wellicht ben ik nog te jong voor zo'n bewering.

— Hannelore Carron

Iconen verdwijnen niet.

Iconen gaan wel met pensioen.

Zo ook ons aller Filip Vancompennolle, leerkracht Frans. Drie maand na de start van zijn nieuwe leven zocht ik hem op.

Je bent een authentiek ‘Frèresproduct’, je bracht ruim veertig jaar op de school door. Je zat er als leerling van 1976 tot 1979 en gaf er met hart en ziel les van 1983 tot afgelopen juni, 2022 dus. Kun je ons een inkijk geven hoe je bij de Frères bent terecht gekomen?

Wel, ik zal dat even beknopt uitleggen. Je moet weten dat ik geboren ben met een bal in mijn buik. Rond mijn tiende levensjaar was ik niet meer te houden en ging ik voetballen waar en wanneer ik ook maar kon. Na veel aandringen thuis mocht ik een aansluitingskaart tekenen bij ‘de Club’, de blauwe kant van Brugge dus. Vermits de trainingen en wedstrijden die ik er meemaakte me nog niet genoeg voldoening schonken, zocht ik ook in mijn overige vrije momenten voetbalterreinen op. Als Sint-Michielsnaar verzeilde ik al gauw op de terreinen van de Frères, gelegen in de Xaverianenstraat, waar nu Vives gevestigd is. Op één van die gelegenheden sprak ‘Broeder Erik’ (volgens zijn identiteitskaart Jan Adams) mij aan en hij vroeg me of ik niet bij de Frères school wou lopen. Het antwoord later op de middag van mijn moeder, die de broek droeg thuis, was duidelijk: ‘Njeg, gie!’ Gevolg was dat ik de eerste drie jaar secundair op eerder ongelukkige wijze, weliswaar wegens eigen verbale houding ergens wel begrijpelijk, in de Magdalenastraat doorbracht. Na drie jaar aandringen mocht ik uiteindelijk toch de overstap naar de Mariastraat maken.

Ervaarde je verschillen met voorheen, dan?

Voor mij was dit een openbaring, een schok. Maar een uiterst aangename wel. De manier waarop ik bij de Frères als leerling bejegend en gerespecteerd werd, ik had het de drie

voorgaande jaren niet meegemaakt. De Heren Knockaert, Will, die later het directieteam zouden vormen, de Heren Delmeire (‘Ha, Compennolle, jong, gij ként er wa van!’), Keukeleire, Jan Dewulf. Elk met hun eigen aanpak, doch met de gemeenschappelijke rode draad die je misschien het best kunt omschrijven als ‘warm’. Deze uitdaging moet bestendig worden, echt wel: dat warme gevoel moeten de leerlingen blijven ervaren bij de Frères. Leerlingen moeten zich er ‘thuis’ voelen.

Tijdens mijn lerarenopleiding wat later groeide mijn droom om later bij de Frères aan de slag te mogen/ kunnen gaan, ook al was die kans klein, had ik berekend. De leerkrachten Frans in de lagere cyclus, de Heren Claeys, Snauwaert, Vandaele, en Mevrouw Coeman leken mij de eerste 25 jaar nog niet pensioengerechtigd, dus gaf ik mezelf weinig kans. Maar door een onwaarschijnlijk geluk, toch wel grotendeels zelf afgedwongen, kon ik er toch aan de slag voor een vervangingsopdracht.

Vertel gerust verder.

Ik verklaar mij nader... Op 12 maart 1983, ik was toen mijn militaire dienst aan het uitvoeren, kreeg mijn moeder bij ons thuis een telefoontje. Wie mij ook maar een beetje kent, zal beseffen dat die datum zal kloppen. Soit, mijn moeder had dus een telefoontje gekregen van ‘de Frères’. Ikzelf was op het moment van de oproep niet thuis. De toenmalige directeur Broeder Demon had tijdens dat kort gesprek gepolst of ik een interim wou komen doen voor Mevrouw Coeman die na de paasvakantie met zwangerschapsverlof zou gaan.

‘Nin’t, Menjere, j’is nog soldaat; da go nie goan, wè ...’ was moeders kordate antwoord. Toen ik even later thuiskwam – het was inderdaad van een onbeduidende voetbalmatch op Ter Groene Poorte, ik zie het nog zo voor me – sprak mijn moeder mij aan over de oproep van Broeder Demon. Ik stond aan de grond genageld, kon mijn oren niet geloven: de kans krijgen om les te mogen geven in de Frères, ‘mijn’ Frères, de school waar ik de laatste drie jaren van mijn secundair onderwijs een heel gelukkige leerling was geweest! Maar dat de legerdienst daar een stokje voor zou steken? No way. Mijn vaderland rekende op nog zes weken dienst vooraleer mij mijn vrijheid terug te geven. Om een ellenlang verhaal gewoon ‘lang’ te houden: enkele telefoontjes nadien was de zaak beklonken. Naar analogie van boerenzonen die hun legerdienst mochten onderbreken om thuis de oogst te helpen binnenhalen, mocht ook ik vanaf 18 april 1983 (niet gecheckt, hoor, het staat gewoon in mijn geheugen gegrift) mijn legerdienst onderbreken, om die dan tijdens de zomervakantie, vanaf 1 juli, af te maken.

Je hebt geluk gehad met andere woorden.

Dat zei mijn moeder ook, maar geluk kun je ook afdwingen, hé. En daarbij vind ik: met pech kun je inderdaad geen job vinden.

Ik mocht dus na de paasvakantie starten als vervanger van Mieke Coeman. Als je me vraagt naar memorabele momenten, mijlpalen: welnu 18 april 1983 was er voor mij één, mijn allereerste schooldag vooraan in klas bij de Frères. A dream came true. Zo content, maar wel met een ei in de broek: wat zal dit geven? Ik herinner me nog exact welke nieuwe tenue ik aan had: beige ‘blazer’, beige fluwelen broek, beige geruit hemd én das. De eighties, toen droeg je als bankbediende of als leerkracht inderdaad nog een das. Nu zou men je er bijna op nakijken. Maar wat was ik vereerd! De school waar ik me als leerling met enige

handleiding zo gelukkig had gevoeld, werd mijn werkplek, aanvankelijk tijdelijk, maar na Mevrouw Coemans terugkeer mocht ik aanblijven. Het voelde als thuiskomen, weliswaar met een andere insteek. Mijn oud-leerkrachten werden eensklaps mijn ‘collega’s’: mijnheer Knockaert werd voortaan ‘Carlos’, mijnheer Will bleek gewoonweg ‘Flor’ te heten. Huidige leerkrachten bij de Frères maakten ondertussen hetzelfde mee: Julie Teerlinck, Simon Vangaever, Ernest Van Mullem, Lore Muse, misschien ontsnappen er mij nog anderen, waren eerst ook leerling bij mij vooraleer dan collega te worden.

Een ander historisch moment dan, op 1 september 1983, de invoering van het VSO, het Vernieuwd Secundair Onderwijs, maar bovenal: de eerste meisjes die hun intrede deden bij ons op school. Met twaalf waren ze, meen ik me te herinneren, verdeeld over de klassen 1A en 1B. Ik gaf les in 1A, niet in 1B. In 1B zat Isabelle. Ruim twintig jaar later liep ik haar toevallig tegen het lijf en raakten we aan de praat. Een paar fiets- en wandeluitstapjes later werd ze mijn partner. ‘We moeten goed voor elkaar zorgen,’ had Broeder Demon ons steeds op het hart gedrukt. Met enig uitstel heb ik dus de daad bij het woord gevoegd.

Een anekdote misschien?

Ergens in het begin van een schooljaar rond de (laatste) eeuwswisseling. Een mijlpaal was het niet echt, enkel een (onbedoeld) hilarische suggestie van mijn fysisch verval. Niet dat ik nieuwsgierig ben of zo, maar ik wist bij mijn leerlingen toch altijd graag wiens ouders ook in de Frères hadden schoolgelopen en eventueel van mij les hadden gekregen. In elke klas waren er dan wel een aantal in dat geval. In een bepaalde klas ging de vinger van een leerling omhoog: ‘Mijnheer, mijnheer ... Mijn opa heeft ook nog les gekregen van jou!’, klonk het opgewonden ... Ik ben prompt overgeschakeld naar de orde van de dag.

Kun je ons nog een leuke herinnering meegeven?

Eén van de meest intense ervaringen was toch de reis naar Italië met de leerlingen van het vijfde jaar in het voorjaar van 2017. Een cultuurbad overgoten met een sausje van een collegiale, neen, vriendschappelijke groepssfeer tussen de meereizende collega’s.

Je zult ook minder aangename herinneringen hebben overgehouden, vermoed ik?

Moelijke periodes heb ik natuurlijk ook meegemaakt. De regelmatige hervormingen van het onderwijs, de digitalisatie ervan, de coronacrisis met de onlinelessen. Ik had er een bloedhekel aan. Parallel, eigenlijk zelfs verweven met de loopbaan op school, evolueerde mijn persoonlijk leven natuurlijk ook. Dit kan ook moeilijk anders, als je start op de 22ste en pas op je 61ste de schoolpoort achter je dicht slaat.

Het absolute dieptepunt was de mokerslag in 1997, toen ons zoontje Nils het leven liet bij een tuinongeval. Op die dag kwam de tijd stil te staan. Vanaf dan werd alles anders, voor mezelf, mijn gezin en mijn omgeving. Doch ook in die periode was de Frères er voor mij. Boven alle vertwijfeling die zich van mij meester had gemaakt, was er één zekerheid: mijn ‘Frères’, mijn school, mijn houvast. Het sterkte me.

Maak je even de balans op?

Als ik achterom kijk, kan ik niet anders dan ‘content’ zijn: 39 jaar lang was de Frères mijn vaste stek, mijn studiejaren meegerekend eigenlijk 42. Vanaf mijn 15de elke dag de fiets op naar de Mariastraat. De school heeft mij gevormd, heeft mij geboetseerd tot wie ik ben. Ik ben er enorm dankbaar voor. Hoeveel vreugdes, stormen, onzekerheden of tegenslagen een mensenleven ook brengt, ‘mijn’ school was er steeds voor mij. Ik heb tijdens mijn studietijd bij de Frères

mijn eerste lief, die later de moeder van mijn kinderen werd, leren kennen. Ik ben er later als leerkracht getrouwd, drie keer papa geworden, Nilsje moeten afstaan, gescheiden, terug vlinders in de buik gekregen, Bompi geworden, hoge pieken en diepe dalen gekend, gelééfd, qua.

Hoe gaat het ondertussen met je, in deze nieuwe levensfase? Hoe vermijd je het grote zwarte gat?

Eigenlijk zit ik nog in mijn opleidingsperiode als gepensioneerd, hé. Ik vind het zelfs nog moeilijk om eraan toe te geven dat ik ‘gepensioneerd’ ben. Gepensioneerden, zijn dat niet die elektrisch fietsende gilets jaunes met glimpende schedel? Ik heb het geluk dat de weersomstandigheden ons geruime tijd gunstig gezind waren: een warme zomer, een mooi najaar. Hierdoor kon ik naar hartenlust op stap: wandelen met mijn partner Belle doorheen het Vlaamse land, of met vrienden, of bij twee organisaties waar ik me als vrijwilliger nuttig probeer te maken. Op doktersvoorschrift nota bene: ‘Doen wat je graag doet’. Verder blijf ik me storten op mijn passie voor keeperstrainingen die ik intussen al 25 jaar geef: tijd zat hiervoor. Thuis hou ik me vooral bezig met ‘woordjes’ (banale term voor, ja, moeilijke kruiswoordpuzzels en cryptogrammen) en wat amateuristisch kokkerellen voor ons tweeën of voor de gezinnen van onze kinderen. En alles op het gemak, als het kan met een Trappistje ‘dabei’.

Hartelijk bedankt voor dit geanimeerd gesprek - 4 letters, stamoudste - Knar! Ik wens je het allerbeste toe!

Bedankt voor zoveel, Berghsje, in dit geval voor het uitschrijven van deze saaie dialoog.

— Annelien Van Den Berghe

JELENA IN HET BUITENLAND

Je grenzen verleggen kan verrijkend zijn, zeker in het geval van Jelena Van Landegem (5C1-c). Zij volgt dit schooljaar een internationaal onderwijsprogramma in Estepona aan de Spaanse Costa del Sol. Haar papa startte er in de coronaperiode een tuinmeubelbedrijf. Om alles in goede banen te leiden verhuist het gezin voor één jaar naar de Spaanse kust. Olé!

Hoe stel je het daar, Jelena? Vind je je draai? Zijn de Spanjaarden een beetje sympathiek?

Toen mijn ouders mij vertelden dat we een jaar in Spanje gingen wonen, was ik toch niet zo enthousiast. Ik vond het een heel erg eng idee en wou liever nog een beetje in mijn vertrouwde omgeving blijven. Het is niet gemakkelijk, maar beetje bij beetje

ben ik me aan het aanpassen en ik weet dat het sowieso een heel unieke ervaring zal zijn. Ondertussen vind ik mijn draai wel. Het viel me meteen op dat mensen hier veel socialer zijn. Het is de gewoonte om tegen iedereen 'hola' te zeggen, zelfs tegen mensen die je niet kent. De winkels zijn hier ook tot heel laat open, handig! Ze sluiten 's middags wel voor de siësta. Een dag hier in Spanje begint en eindigt ook later dan in België. School start hier pas om 9.30 uur, maar eindigt dan ook een uurtje later dan

bij ons. Ik ben geen ochtendmens, dus voor mij is dat prima.

Hoe gaat het op school?

Mijn school hier is echt indrukwekkend. We hebben padelsterreinen, tennispleinen en een zwembad. Vanuit de klaslokalen hebben we zicht op zee, geweldig! Het eten op school is niet slecht, maar ze serveren veel vlees en vis of zeevruchten. Niet zo fijn aangezien ik vegetariër ben. Ze voorzien hier helaas geen vegetarisch alternatief zoals bij ons op school. Je moet ook verplicht warm eten op school en we eten pas om 14.30 uur, dat was voor mij in het begin wel wat wennen. Over het algemeen is het eten hier in Spanje wel heel erg lekker.

Alle lessen zijn in het Spaans, dus het is heel moeilijk om te volgen. Gelukkig zijn zowel de leerkrachten als mijn klasgenoten heel behulpzaam. Alles is ook digitaal, we hebben geen handboeken of werkboeken. Ik schrijf zelf nog mijn notities op papier omdat ik dat gemakkelijker vind. Mijn lesrooster ziet er ook wat anders uit. We krijgen bijvoorbeeld zes uur filosofie per week, heel interessant maar ook erg moeilijk. Vrijwilligerswerk is hier ook verplicht, elke zaterdagochtend ga ik helpen in het hondenasiel. Dat

doe ik heel graag. Ik moet hier ook een schooluniform dragen. Het zijn mooie uniformen en ze lijken op die van in de films, maar ik ben ze onder tusschen al beu en zou graag mijn eigen kleren weer dragen.

Zijn er dingen die je mist? Je thuisstad, vrienden, familie ...?

Zo ja, hoe ga je daarmee om?

Ik mis mijn vrienden en familie heel hard, maar met mijn familie probeer ik zoveel mogelijk te facetimen en mijn vriendinnen en ik sturen elkaar vlogs zodat we op de hoogte blijven van wat er allemaal in elkaars

leven gebeurt. Er zijn ook al heel wat mensen op bezoek gekomen. Naast familie en vrienden mis ik vooral de kleine dingen, waarvan ik nooit had gedacht dat ik die zou missen: wandelen met mijn hond rond 't Stil Ende, mijn kamer, mijn bed, de Da Vinci, de Bocca, fietsen ... In Brugge kon ik overal met de fiets naartoe, hier is dat moeilijker omdat ik op een berg woon. Wat ik ook mis zijn de seizoenen. Het is hier bijna een heel jaar zomer. Heel leuk want het blijft warm, maar daardoor mis je hier de mooie kleuren die de seizoenenwissels met zich meebrengen.

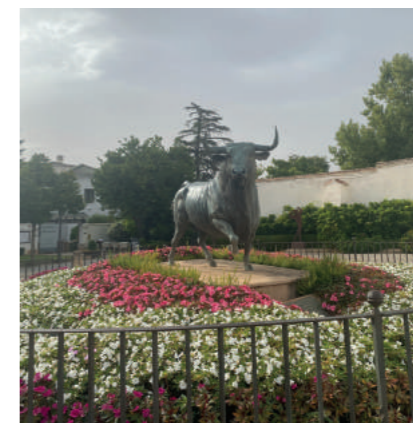
Zou je in de toekomst opnieuw naar het buitenland gaan? (Erasmus, bijvoorbeeld) Waarom wel of niet?

Ik zou heel graag opnieuw naar het buitenland gaan om verder te studeren omdat ik denk dat dat een heel andere ervaring zal zijn. Als je op Erasmus gaat, is het waarschijnlijk minder moeilijk om vrienden te maken. Je komt immers sneller in contact met andere internationale studenten. Voor mij ligt dat

moeilijker, maar ik zal wel snel Spaans spreken omdat ik geen andere keuze heb. De meeste van mijn vriendinnen hier gaan naar Madrid of Granada om verder te studeren, het zou leuk zijn om later ook in een van deze steden te belanden.

Bedankt voor je tijd en veel succes daar!

— Lore Muse en Jelena Van Landegem

IN BEELD

Nee, geen bal populaire in de Provence, maar wel dezelfde sfeer op de proclamatie van de lichter 2022.

L E E S T I P S

Annelien Van Den Berghe

CHRISTOF BAUR/BERND THURNER — *15-minuten looptraining voor een superfit lichaam*

In onze straat staat een schattige ‘Little Free Library’. Je kent het principe wel. Je kunt er een boek uithalen als je dat – of een ander – later terugplaatst.

De eerste weken na de opening van het buurtbibje kwamen er niet alleen lezers, maar ook diverse boekendieven op bezoek. Ze haalden er de minst gelezen exemplaren uit en trachtten die dan voor een paar euro’s op de rommelmarkt te verpatsen. Telkens er een nieuwe lading leesvoer werd aangevoerd, werd er ook weer geroofd. Zo zag ik dat toch vanuit mijn venster. Nu worden ze niet meer gepikt voor de centen, maar om er de open haard mee aan te steken, vermoed ik.

Onlangs kwam mijn lieve dochter thuis met een vondst voor mij: *15-minuten looptraining voor een superfit lichaam* (Christof Baur/Bernd Thurner).

Mocht ik nog niet regelmatig de beentjes strekken en de onuitputtelijke geneugten van het rennen al jarenlang aan den lijve hebben ervaren, ik schafte me meteen loopschoenen aan na het lezen van dit vermakelijke boekje van 60 bladzijden.

Sta me toe je te overtuigen dit kleinood te lezen met een inspirerend fragment. Vervolgens zul je moeiteloos je sportieve grenzen wensen te verleggen:

Als er een klein blauw pilletje bestond dat kan bewerkstelligen wat lopen vermag, dan zou dat tabletje onbetaalbaar zijn. Een superfit lichaam hoeft geen droombeeld meer te blijven – door regelmatig hard te lopen bent u op de beste weg naar uw ideale figuur. Een superlichaam in de ware zin van het woord onderscheidt zich niet door wat men aan de buitenkant ziet, maar vooral door het vermogen van de inwendige organen. Zij beslissen hoe oud u wordt en hoe vaak u ziek bent. Lopen kan wonderen verrichten. Hardlopers kunnen beter met stress om, zijn meer ontspannen en zijn intelligenter. Lopers zijn gelukkiger mensen. En het beste is: het kost niets. Grijp dit wondermiddel. Laat het loopvirus u aansteken.

Je hoort het, je bent amper 15 minuten verwijderd van een superlichaam. Het boekje leert je in vier weken lopen en belooft je – zonder je al te veel af te matten – het volgende: Met vet is het nu gedaan! Laat die pondjes wegsmelten, zet uw hart aan het werk en stuur uw killercellen eropuit, zo geeft het boek ongegeneerd optimistisch mee.

Bol.com verkoopt het boekje voor € 16,45. Je mag het van mij kopen voor een luttele € 12. Dan scheur ik er met genoegen de stempel Little Free Library Sanderkwartier voor je uit!

L E E S T I P S

L E E S T I P S

Hannah-Maithe Tramaseur | (4D)

MAREN STOFFELS — *Escaperoom*

In deze thriller voor young adults neemt de auteur ons mee in de persoonlijke problematiek van vijf jongeren. Het verhaal is dus geschreven vanuit hun standpunt. Hoewel dit verwarrend klinkt, wende dit vrij snel.

De vooroordelen over de seksuele geaardheid van personen en de taboes waarmee ze vaak te kampen hebben, worden door de schrijfster in dit boek aangekaart. De stereotypering van hoe LGBTQI+ jongeren zich zouden moeten gedragen of eruitzien komt sterk naar voren.

De relaties tussen de verschillende jongeren onderling zijn eveneens een belangrijk thema in dit verhaal. Van de timide en introverte personages tot de populaire protagonist: alle karakters komen uitgebreid aan bod. En dan heb ik het nog niet gehad over de traumatische ervaring waarmee een van hen werd geconfronteerd en die als een rode draad door het verhaal heen loopt.

Wat vond ik goed aan het verhaal?

De diverse karakters worden goed beschreven. Een trauma kan een grote impact hebben op de mens.

Wat viel tegen?

Het is vrij voorspelbaar wat er zal gebeuren. De aanloop naar het slot was nogal langdradig.

Tine Jansseune

ZITA THEUNYNCK — *Het wordt spectaculair. Beloofd.*

Stel, je zit op de trein naar huis, stapt af en laat je boek liggen. Helaas zitten er in dat boek 23 liefdesbrieven aan jou gericht, geschreven door iemand die jou heel dierbaar is.

Het is een liefdesverhaal. En het is er geen, het debuutboek *Het wordt spectaculair. Beloofd.* van Zita Theunynck. Ze neemt je mee in de relatie tussen Anna en Leonard aan de hand van 23 liefdesbrieven. Eerst volg je alles vanuit het perspectief van de eerlijke vinder van de brieven en daarna beleef je het nog eens opnieuw door de ogen van Anna en Leonard zelf. Het bijzondere verhaal tussen die twee zorgt ervoor dat je af en toe stil wordt, maar enkele pagina’s later loop je misschien wel luidop te grinniken. Een echte aanrader die je gewoon verslindt in een dag, of twee?

LAPTOP OF LAPFLOP?

Na het proefproject in het derde jaar vorig jaar, startten alle leerlingen en leerkrachten in september met een laptop. Dit middel integreren in de lessen is voor de meeste leerkrachten een uitdaging. Wij vroegen ons af hoe de leerlingen dit ervaren. Een enquête die we in verschillende klassen afnamen, leverde volgende antwoorden op.

Een laptop in de les is ...

- » een hulpmiddel om de lessen leuker te maken.
- » ambetant, want ik vind het makkelijker om op papier te werken.
- » handig.

Een dag zonder laptop is een dag ...

- » zonder rugpijn.
- » met veel schrijven.
- » zonder films.

Het beste aan de laptop is ...

- » tv-kijken.
- » weinig boeken.
- » online oefeningen.

Het meest ambetante aan de laptop is ...

- » toetsen maken.
- » het gewicht.
- » de batterij die te snel leeg is.

Een digitale cursus is goed, want ...

- » het is beter voor het milieu.
- » het is netter.
- » je kan het moeilijk vergeten.

Een digitale cursus is slecht, want ...

- » je bent afgeleid.
- » niet al je notities staan erop.
- » het is minder makkelijk om te leren.

Een digitale toets is goed, want ...

- » je kan je beter concentreren.
- » je kan de toets niet verliezen.
- » de leerkracht kan zo mijn geschrift lezen.

Een digitale toets is slecht, want ...

- » de aftelklok bezorgt me stress.
- » de typefouten kosten punten.
- » het is verleidelijker om te spieken.

1 euro voor een powerbank is ...

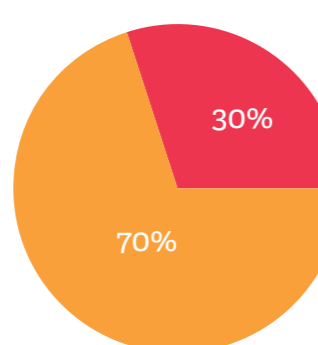
- » goedkoop, want je moet maar zelf slim genoeg zijn om je laptop op te laden.
- » te duur.
- » oké.
- » niet oké.

Stiekem gebruik ik de laptop om ...

- » naar het WK te kijken.
- » mijn Pinterest te checken.
- » leerlingen uit een andere klas te bellen via Microsoft Teams.

LAPTOP OF LAPFLOP?

Klascoach

Wat?

Elke leerkracht is coach van een klein groepje leerlingen. Zij zijn samen verantwoordelijk voor de goede werking van hun klas.

Taak coach?

- Administratieve taken
- Een luisterend oor
- Leerlingencontact
- Oudercontact
- Klasactiviteiten

Verschillende coachmomenten rond

- Planning
- Stress
- Welbevinden
- Studiekeuze

Gevolg?

- Betere opvolging op vlak van welbevinden
- Resultaten worden nauw opgevolgd
- Coaches leren hun leerlingen beter kennen

Ninalotte Roose

aan het woord

Ninalotte (retorica 2020) liet nadat ze bij ons afstudeerde Gent, Leuven en zelfs Brussel links liggen. Ze koos een ander pad, besloot alle ervaringen op haar af te laten komen en interessante opportuniteiten met beide handen te grijpen. En met succes, na een hoofdrol in de film *Bittersweet Sixteen* is ze nu ook te zien in *2DEZIT*.

2DEZIT, de serie waarin je de hoofdrol speelt, is momenteel te zien op Streamz. Hoe ben je in die wereld terechtgekomen?

Het was eigenlijk pas rond de herfstvakantie van mijn laatste jaar in het middelbaar dat ik plots bovenmatig geïntrigeerd ben geraakt door de filmwereld. Van de ene op de andere dag begon ik nichefilms te kijken, voornamelijk Franse 'Nouvelle Vague' van Godard, Rohmer, Truffaut ... Ik weet niet wat het initieel was dat dat vuurtje in mij aanwakkerde, maar sindsdien is het altijd maar blijven groeien. Toen ik – mooi aansluitend op het kijken van al die Franse klassiekers – na mijn middelbaar naar Parijs vertrok voor modellenwerk, had ik nooit gedacht dat ik een half jaar later zou terugkeren om op een filmset te staan met Jan Verheyen. Het was een resem aan toevalligheden – ook al geloof ik daar niet echt in – dat tot dat moment leidde. Wat een gouden ervaring was het om zonder voorafgaande drama- of acteerlessen meteen al doende te mogen leren over het vak. Alles in mij bevestigde: dit was slechts een leerrijk voorproeftje van wat nog komen zou. Toen de opnames achter de rug waren, trok ik voor even naar Milaan als model, gevolgd door een yoga en meditatie stiltertraite in Frankrijk. De dag na mijn thuiskomst van die tien dagen zonder internet, sociaal contact en/of spiegels, ging de film in

première. Van die rust naar interviews, rode lopers en felle lichten was best een ommekeer, maar hield me mooi met m'n voetjes op de grond. Ook *2DEZIT* was een en al 'toeval'. De regisseur had me in *Bittersweet Sixteen* gezien en nodigde me uit op casting. Op de dag van de auditie was ik echter net in Istanbul gearriveerd voor een maand modellenwerk. Ik mocht mijn auditie opnemen op video, maar die week bleek uiteindelijk zodanig vol met castings te zitten, dat de tijd om het goed te doen me ontbrak en ik dus niks instuurde. Toen ik een maand later terug thuis was, spookte die aanvraag nog steeds door m'n hoofd. Ik belde nog eens, maar kreeg te horen dat alle rollen volzet waren. Niets aan te doen, dacht ik. Tot ik plots een oproep zag voor de bijrollen. Ik waagde mijn kans, werd een paar dagen nadien opgebeld met het nieuws dat er wat verschuivingen waren gebeurd in de rollen en kreeg na een nieuwe auditie uiteindelijk de hoofdrol: Lotte.

Het thema van dit Concordianummer is 'grenzen verleggen'. Al in de eerste aflevering wordt duidelijk dat Lotte hiermee worstelt. Ze wil trouw blijven aan zichzelf en haar vriend, maar wil tegelijkertijd ook openstaan voor nieuwe ervaringen en vriendschappen. Dit is ongetwijfeld herkenbaar voor veel jonge mensen: je verlaat 'het nest' en komt terecht in een compleet nieuwe

context waar veel vrijheid ook gepaard gaat met veel verantwoordelijkheid.

Ik ervaar vrijheid als een spel tussen discipline en spontaniteit; eens je jezelf enkele mooie doelen en grenzen oplegt, is alle ruimte daartussen vrij om ingevuld te worden door kansen en persoonlijke ingevingen. Voor mij is vrijheid niet zozeer uitgaan tot de vroege uurtjes en rondwarrelen ... maar houdt het eerder privileges in zoals het mogen inplanen van mijn dagen met zaken die me passioneren, mijn lichaam kunnen voeden met gezonde vegan maaltijden, mijn geest mogen verrijken met boeiende non-fictieboeken en bovenal het trouw blijven aan mijn persoonlijke waarden. Ik voelde mij pas écht vrij op het moment dat ik mijn geluk niet meer liet bepalen door meningen van anderen. 'Neen sorry, ik drink geen alcohol.' 'Neen sorry, ik kruip liever vroeg in bed vanavond zodat ik morgenochtend fris mijn dag kan starten met een loopje.' Ook dat is vrijheid in mijn ogen. In deze afgelopen twee jaar heb ik al meer grenzen moeten verleggen dan tijdens mijn hele middelbaar. Zij het als 18-jarige dame mijn eigen eten, was en plas, werk en transport regelen in Parijs, zij het mijn eerste relatie starten en dus ook mijn eerste seksuele exploraties (ja ... mijn middelbaar was op liefdesvlak enorm onavontuurlijk), of tijdens het verkennen van filmsets en de acteerwereld. De vele

intieme scènes op de set van *2DEZIT* hebben mij bijvoorbeeld geleerd hoe belangrijk het is om assertief te blijven omtrent mijn eigen grenzen.

Zijn er zaken die je in de *Frères* geleerd hebt die jou nu helpen, gevormd hebben of bijgebleven zijn?

Eén ervaring herinner ik me nog alsof het gisteren was: het geluk dat ik had deel te mogen uitmaken van de New York-uitwisseling. Ik belandde er 'per toeval' bij James, wiens moeder, Rula, elke ochtend om 6 uur uit de veren was om te gaan fitnessen en boksen bij haar 'local gym' in Brooklyn. Ze nam mij daar iedere ochtend mee naartoe. Daarnaast stond ze er op 's ochtends gezonde ontbijtjes voor me te maken: avocado toasts, yoghurt bowls, granola met vers fruit ... Ik voelde me daar zo geweldig goed. De energie van die hele stad resoneerde met mij als geen ander tot nu toe ooit deed. Vier jaar later ben ik nog steeds met hen in contact en kan ik niet wachten om spoedig terug te keren voor een bezoekje. Op vlak van lessen en thema's was voor mij het laatste jaar godsdienst heel openbarend. Dat jaar zagen we een screening van Lars Von Trier's *Dogville*. Dat was misschien wel een van de stimuli die me mijn passie voor film heeft doen ontdekken. De toenmalige godsdienstleerkracht had me vlak voor de eerste lockdown van start ging zijn DVD-boxen van de regisseur Kieślowski uitgeleend toen hij voelde dat ik de smaak te pakken had. Ik heb met bewondering alle Dekalogs en de trilogie *Bleu Blanc Rouge* gekeken. Ook heb ik in mijn SFX-jaren nooit met méér goesting en passie achter mijn laptop aan een taak zitten werken dan voor de eindejaarstaak godsdienst. Wat een genot om op die manier verplicht aan zelfreflectie te doen. Ik heb mezelf ook voorgenomen om elke paar jaar die taak eens opnieuw te maken, puur omdat dat me zo'n mooi overzicht bood van wie ik toen was en hoe ik toen in het leven stond. Een echte win-win: het garandeerde me alvast geslaagd te zijn voor het vak op jaarbasis én ik hield er daarbovenop een heleboel zelfkennis aan over.

Over grenzen bewaken en

je eigen pad

bewandelen

Wat zijn jouw ambities voor de toekomst?

Graag plan ik niet veel verder dan enkele maanden in de toekomst. Dat ik na het middelbaar naar Parijs ben vertrokken, was ook allesbehalve een uitgestippeld plan. Het enige wat in het vooruitzicht lag na de laatste zomervakantie van mijn middelbaar, was twee weken Italië om mijn Italiaans wat bij te schaven. In Italië besloot ik dan dat mijn volgende stop Berlijn zou zijn om mijn mother modeling agency persoonlijk te ontmoeten. Zij plaatsten mij bij een agency in Parijs en binnen de kortste keren was ik vertrokken! Dit maar om te zeggen: het is een beetje absurd dat er vandaag van achttienjarigen verwacht wordt dat ze een plan hebben uitgestippeld voor de komende jaren, al exact wetend waar hun dromen, passies en interesses liggen. Door die twee afgelopen jaren vol exploratie weet ik nu dat ik naast acteren en modellenwerk nog honderd-en-één andere paden wil gaan bewandelen. One-to-one coachings geven op vlak van voeding en welzijn, yoga retreats hosten, een podcast starten en presenteren zijn allemaal toekomstvisies. Misschien schrijf ik op een dag wel een vegan kookboek! Ik hou alle opties open. Mijn grootste ambitie is eigenlijk gewoon om een mooie balans te vinden tussen die werelden van innerlijke en uiterlijke

schoonheid, en zo mensen te kunnen inspireren om de meest authentieke versie van zichzelf te belichamen. Ik wil kunnen blijven werken aan mezelf in vrijheid zodat ik een waardige partner, trouwe vriendin en gedreven dochter kan zijn. Zo luidt de quote 'Fill your own cup first, so that the moment it overflows you are able to give to others without depletion of your own energy.' Geniet dus vooral van het hier en nu, zonder jezelf voorbij te lopen, met nieuwsgierigheid en enthousiasme voor wat de toekomst je nog allemaal te bieden heeft ...

— Lore Muse en Ninalotte Roose

Grensverleggende hobby's

Feel wat leerlingen in de Frères beoefenen een hobby waarbij ze letterlijk en figuurlijk grenzen verleggen. We laten een aantal van hen aan het woord.

Lotte Vanderhaegen (3D1) en **Romy Wenning** (4G) staan dapper hun mannetje in de bikkelharde voetbalwereld. Lotte voetbalt bij de U16 van Club YLA (de vrouwenploeg van Club Brugge), Romy speelt bij de beloften van dezelfde ploeg. Door hun topsportstatuut missen ze vaak lessen (en soms ook een sociaal leven), maar dat deert hen niet. Met militaire discipline volgen ze hun schema. Elke deadline gehaald, geen enkele training geskipt. Afspraak om 13.40 uur in de thuisklas van 4G, om 13.38 uur zijn beide meisjes op post. 'Dag mevrouw, we zijn hier voor het interview!' Het werd de gezelligste en interessantste babbel van de week (sorry, collega's).

Vertel eens meisjes, hoe is dat voetbal voor jullie begonnen?

Lotte: Mijn mama heeft werkelijk alles geprobeerd: ballet, tennis, basketbal ... Maar ik wou alleen maar voetballen.

Romy: Ik moest vroeger met mijn broer in de tuin voetballen omdat niemand anders wilde. Mijn ouders zeiden: 'Je mag voetballen, maar je moet eerst leren zwemmen.' Dus volgde ik zwemles, om daarna te gaan voetballen.

Lotte: Ik speelde eerst bij Varsenare. Nadat een scout naar een wedstrijd kwam kijken, mocht ik naar Cercle Brugge. Een jaartje later stond ik al tussen de jongens van Club Brugge.

Romy: Ik ben gestart bij Veldegem, van daaruit maakte ik de overstap naar Torhout. De eerste teams waarbij Lotte en ik speelden waren trouwens

allemaal jongensploegen. Dat heeft ons wel geholpen. Onze duelkracht en loophouding zijn beter doordat we met jongens, die over het algemeen fysiek sterker zijn, moesten trainen. Het niveau ligt er ook hoger. Ik speelde daarnaast ook wedstrijden bij de West Flames. Die ploeg werkt samen met Club Brugge, we mochten hun truitjes dragen en hen vertegenwoordigen op wedstrijden en toernooien. De trainers van Club Brugge leerden mij zo kennen.

Hoe ziet jullie week eruit?

Romy: We trainen zo'n 11 of 12 uur per week. Als de andere leerlingen van onze klas LO hebben, studeren wij in de studiezaal. Soms moeten we vroeger uit de les voor trainingen of wedstrijden. Wat we missen, halen we

zelfstandig in.

Lotte: Ik vind het wel lastig als ik een les wiskunde mis. Ik volg ook geen Spaans, maar mevrouw Carron geeft ons een beetje privéles als wij in de studie zitten. Dat is wel tof.

Romy: Buiten school en voetbal hebben we weinig tijd voor iets anders. Als mijn vrienden iets doen, moet ik vaak afzeggen omdat ik bijvoorbeeld nog training heb. Het weekend heb ik ook echt nodig om te recuperen. Maar training gaat altijd voor, dat kan je niet zomaar overslaan. De combinatie topsport en les volgen is pittig, als je het niet met hart en ziel doet, hou je het niet vol, maar we willen sowieso een diploma halen.

Lotte: Ja, je kan niet anders. In vrouwenvoetbal is er minder geld te verdienen, helaas. Een jongen van 17 die bij ons op hoog niveau voetbalt verdient

vaak meer dan een volwassen vrouw bij de nationale ploeg. Vindt u dat normaal?

Nee, schandalig!

Lotte: Ik vind dat ook niet normaal. Het is spijtig genoeg nog steeds zo dat er veel meer geld omgaat in het mannenvoetbal. Er is meer interesse, dus ook meer sponsoring.

Voetbal wordt inderdaad nog steeds gezien als een typische jongenssport. Moeten jullie vaak opboksen tegen vooroordelen?

Lotte: Toen ik nog bij de jongensploeg speelde, kreeg ik daar vaak mee te maken. Jongens kunnen er niet tegen als een meisje hen passeert. Dat was altijd een drama.

Romy: Toen we heel jong waren viel dat nog mee, maar van zodra ze 12 jaar zijn kunnen ze daar echt niet meer tegen. We

zijn allebei veel gelukkiger nu we kunnen voetballen in een meisjesploeg.

Waar heeft jullie sport jullie tot nu toe gebracht?

Lotte: Ik heb als enige meisje de kans gehad om zeven jaar op hoog niveau mee te trainen met de jongens van Club Brugge. Van zodra ik 15 ben, mag ik aansluiten bij de beloften van Club YLA. We zijn in november één week met de nationale ploeg naar Portugal geweest, waar we onder andere tegen Spanje speelden.

Romy: In de herfstvakantie ben ik met de nationale ploeg naar Denemarken geweest. Vorig jaar gingen we naar Portugal en in Nederland ben ik ook al geweest. Dat waren telkens echt toffe ervaringen. Alles verliep heel professioneel, de coaches van de Red Flames zijn

ook geweldig.

Lotte: Eigenlijk is dat een soort van teambuilding, we amuseren ons altijd te pletter.

Wat willen jullie nog bereiken?

Lotte: Eerst de nationale ploeg, maar ik wil zeker ook naar het buitenland. Daar ligt het niveau vaak hoger dan in België.

Romy: Ik hoop dat ook. Ik wil zeker eens meedoen aan een EK of zelfs een WK. Het lijkt mij echt een eer om je land te kunnen vertegenwoordigen.

Dan kom ik supporteren!

Bedankt voor jullie tijd, dames, en veel succes.

— Lore Muse

Lotte

Romy

Donderdag 27 oktober - zaterdag 29 oktober.
Een internationale wedstrijd Trampoline, DMT en Tumbling voor jongeren, junioren en senioren vond plaats in Loulé. **Matthis Lagaese**, een leerling uit het tweede jaar, trok naar Portugal om er het beste van zichzelf te geven. Hij deed mee met trampolinespringen.

Hoe probeer je je voor te bereiden op zo'n internationaal toernooi? Hoe vaak train je per week?

Ik kan mij het best voorbereiden door iedere training alle sprongen veel in te oefenen. Ik train vier keer per week. Iedere training duurt twee uur.

Is er iets dat je nog graag zou bereiken met deze sport?

Ik zou ooit eens willen meedoen met een Europees Kampioenschap.

Hoe is de wedstrijd verlopen?

Op vrijdag had ik voorrondes. Als je een bepaald aantal punten behaald hebt tijdens die voorrondes, mocht je deelnemen aan de finale. Ik ben vijfde geworden.

— *Laura Gervoyse*

Vorig schooljaar behaalde **Willem Renders**, toen in het derde jaar, de eerste plaats op het Belgisch kampioenschap veldlopen. Voordien pakte hij goud op het West-Vlaams kampioenschap en ook het Vlaams kampioenschap was voor hem geen probleem. Willem zit ondertussen in het vierde jaar. We waren benieuwd hoe het nu nog gaat met onze Belgische kampioen en stelden hem enkele vragen:

Hoe gaat het met het lopen?

Heel goed! De trainingen lopen vlot, ik train vijf of zes keer per week.

Heb je onlangs nog wedstrijden gelopen?

Ik heb onlangs deelgenomen aan een cross in Brugge. Die wedstrijd verliep heel vlot. Ik vond het parcours leuk en ik behaalde de eerste plaats. Laatst was er ook nog een cross in Mol. Daar werd ik tweede.

Welk doel zou je graag bereiken?

Ik ben me nu vooral aan het voorbereiden op de Crosscup en het Belgisch kampioenschap. Ik zou graag zo hoog mogelijk eindigen in het klassement van de Crosscup. Op het Belgisch kampioenschap zou ik graag in de top drie eindigen.

— *Laura Gervoyse*

Gedacht... Gedacht...

De baas riep een van zijn werknemers op kantoor.

‘Bob,’ zei hij, ‘je werkt nu een jaar bij het bedrijf. Je bent begonnen op de postkamer. Een week later werd je bevorderd tot verkoopmedewerker en nog een maand later werd je bevorderd tot districtshoofd van de afdeling verkoop. Na een kleine vier maanden werd je bevorderd tot adjunct-directeur. Het wordt tijd dat ik met pensioen ga. Ik wil je benoemen tot president-directeur van het bedrijf. Wat zeg je daarvan?’

‘Bedankt,’ zei de werknemer.

‘Bedankt?’ vroeg de baas, ‘is dat alles wat je te zeggen hebt?’

‘Sorry,’ zei de werknemer ‘bedankt, pa.’

Jantje komt zuchtend thuis van school.

‘Bah! Vandaag hebben we drie uur Franse les gehad!’

‘Ach jongen,’ zegt mama, ‘wat moeten de kinderen in Frankrijk dan wel zeggen!’

Zei Zulma aan Baziel: ‘Zou je geen werk zoeken?’
‘s Anderendaags kwam hij vrolijk thuis: ‘Zulma,
‘k heb werk gevonden. En je mag morgen al beginnen.’

Een Engelse toerist neemt een taxi om van de luchthaven in Zaventem naar z’n hotel in Brussel te gaan. Ze rijden voorbij het Atomium en de passagier achter in de taxi wil de chauffeur wat vragen over het imposante bouwwerk, dus tikt hij de man even op z’n schouder om de aandacht te trekken. De taxichauffeur geeft een geweldige schreeuw en verliest de macht over het stuur. Het voertuig mist op een haartje na een tram, ramt bijna een huis, alvorens op het trottoir tussen tientallen driftig fotograferende Japanners tot stilstand te komen. Het is even stil in de taxi.

Dan zegt de chauffeur: ‘Meneer, wilt u dat nooit meer doen? Ik ben me doodgeschrokken.’

De passagier zegt dat hij niet kon weten dat de chauffeur zo zou schrikken van een klein tikje op z’n schouder.

Waarop de bestuurder zegt: ‘Het is uw schuld niet hoor, meneer. Maar vandaag is mijn eerste dag als taxichauffeur. Hiervoor heb ik 25 jaar met lijkwagens gereden.’

Baziel gaat naar de dokter, met zware buikpijn.

Hij zegt: ‘t Is waarschijnlijk van die oesters die ik gegeten heb.’

De dokter vraagt: ‘Waren ze vers toen je ze open deed?’

‘Hoe’, antwoordt Baziel, ‘moet je die open doen?’

— Johan Yde

maar dan voor iets heel anders

Mijn levensverhaal in een notendop.

Door berg en dal als het ware, maar weten dat je er nooit alleen voor staat.

Als geaggregeerde voor het lager secundair onderwijs voor de vakken wiskunde en economische wetenschappen studeerde ik af in 1985. Een hele mond vol, maar nu zou je dit kunnen vergelijken met een bachelordiploma. En ja, het lijkt al een eeuwigheid geleden.

Na een tijdje intensief zoeken op de arbeidsmarkt vond ik werk als stagiair studiemeester-opvoeder. Daarna ging ik aan de slag als administratief bediende in een BTK-project in een lagere school en vervolgens als interim-opvoeder in een home voor minderjarigen. Die werden daar door een rechter geplaatst wegens sociale verwaarlozing. In deze heftige periode heb ik veel geleerd van mensen en over mensen, maar ook over mezelf. Luisteren en zelf uitproberen.

Het nakende huwelijk met mijn schitterende toekomstige, dwong mij om het over een andere boeg te gooien. Uiteindelijk werd mijn zoeken beloond. Ik kon aan de slag bij BACOB-bank als commercieel afgevaardigde. De beginjaren waren leerrijk en zeer afwisselend. Ik verkocht diverse bankproducten bij bestaande klanten. Na verloop van tijd trok ik de baan op om ook nieuwe klanten warm te maken voor interessante beleggingen. Ik deed het met volle goesting, zeker de eerste tien jaren. Maar ook in de financiële wereld zitten er addertjes onder het gras. Objectieven halen en nastreven, steeds maar meer en meer ... Kantoren worden groter en kleinere vestigingen moeten de deuren sluiten. Zo werd ook het plaatselijke kantoor gesloten, met het nodige getouwtrek als gevolg. Overplaatsingen, andere invullingen van mijn job. Voor mij betekende dit het einde van een boeiend verhaal in de financiële wereld. Ik kijk er met gemengde gevoelens op terug. Het was zeer interessant en uitdagend, maar terzelfdertijd zeer intensief en belastend voor mezelf maar ook voor mijn gezin, waar ondertussen twee flinke dochters voor de nodige ambiance zorgen.

Na een korte pauze, waar ik even stoom kon afdalen, begon mijn nieuwe zoektocht. De start van fase twee van mijn ‘carrière’, of in mijn leven. Gedurende een drietal jaren begeleidde ik jongeren tussen 12 en 18 jaar. Ik motiveerde

leerlingen om naar school te komen en hielp hen zoeken naar deeltijds werk. Een fantastische uitdaging die mij op het lijf geschreven is, al zeg ik het zelf. Maar mooie liedjes, je kent het wel ...

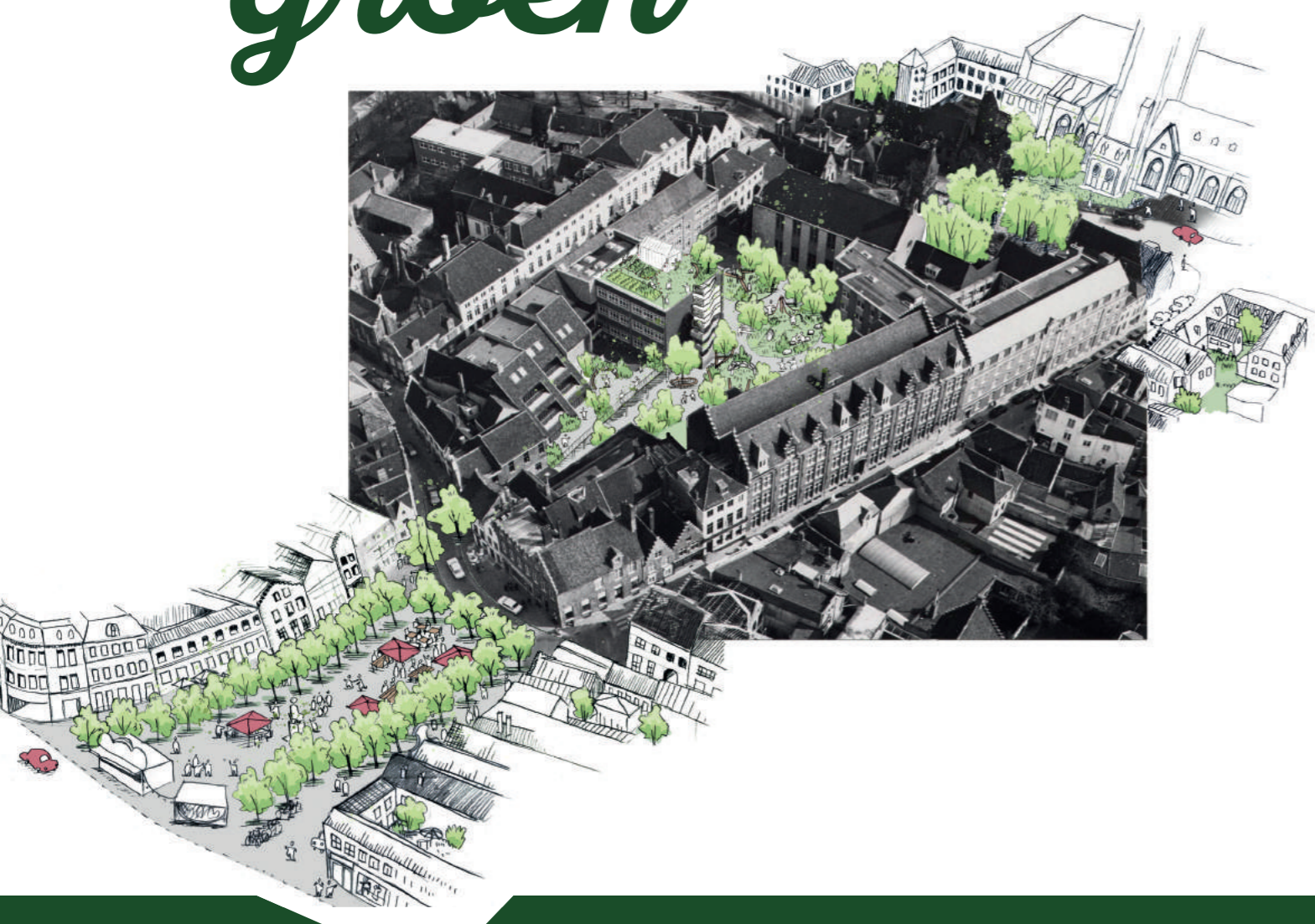
Soms leidt het leven zijn eigen weg, je rolt onder lichte ‘dwang’ als het ware in een nieuwe job. Boekhouding van de overkoepelende grote school, waar ik voordien jongeren kon helpen, was het verdict. Een heel lange periode waar ik aanvankelijk wel vrede mee had, maar die na verloop van tijd te zwaar werd. Geen dag rust en werk dat zich alleen maar opstapelt, mijn innerlijke rust was helemaal weg. Meer en meer begon ik te beseffen dat het zo niet verder kon. Ik verloor mezelf, verloor mijn levensvreugde en belandde thuis. Moe en uitgeput, opgebrand als het ware.

Toch mag je de moed nooit opgeven. Het bloed kruipt soms waar het niet gaan kan. Toeval of niet maar uiteindelijk beland je op je plaats. Dat is ‘de Frères’, mijn tweede thuis. Ik voelde mij meteen opgenomen door collega’s. Als ik hieraan denk, verschijnt er automatisch een spontane glimlach op mijn gezicht en een warme gloed vanbinnen. Onbeschrijfelijk eigenlijk. Toch was ook dan niet alles koek en ei. De ziekte met de hoofdletter ‘K’ gooide roet in het eten. Maar de blijvende zorg van mijn immer meelevende echtgenote, het plezier van mijn twee dochters, de bezorgdheid van mijn collega’s en mijn eigen positiviteit deden het tij keren. God bestaat echt. Als er iets is wat ik geleerd heb, dan is het dat je moet blijven vechten, blijven geloven, blijven hopen. Het klinkt cliché en melig en dat mag ook, maar het is wat het is. Ik ben enorm blij dat ik gekozen heb volgens mijn hart. Jongeren helpen en leren op weg naar volwassenheid. Een mooiere job is er volgens mij niet.

Doen waarvan je droomt, geloven in eigen kunnen en een beetje geluk, de ingrediënten van een mooi en gelukkig leven. Beseffen dat niet alles rozengeur en maneschijn is. Geven en nemen. Probeer jongeren, of beter mensen in het algemeen te helpen. Soms kan een kleine inspanning van jou een wereld van verschil maken voor een ander. En ik kan ervan meespreken.

— Johan Yde

Gewel groen

Een school in de Brugse binnenstad heeft veel voordelen. Musea op wandelafstand, uitzicht op architecturale parels, toeristen om je beste Frans mee te oefenen, drank- en eetgelegenheden te over voor wie zijn lunchpauze graag buiten de schoolmuren doorbrengt ... Spek voor ieders bek! Enkel de groenliefhebber kon zijn hartje bij ons niet ophalen, driewerf helaas. Maar daar komt binnenkort verandering in! We zetten dit schooljaar namelijk maximaal in op de vergroening van onze speelplaats. Via klimkabels en klimplanten geven we een eerste groene boost aan onze grijze, harde speelplaats. Ook de betontrap en -wand worden op deze manier vergroend. We zetten op deze manier de eerste stappen naar een echt groene speelplaats.

Wordt vervolgd!

SCOLAREST MAAKT HET VERSCHIL

EEN PARTNERSHIP DAT REPUTATIES VERSTERKT

Scolarest beheert in België meer dan 220 restaurants in onderwijsinstellingen. Onze chefs zijn dagelijks in de weer om lekker verse maaltijden te bereiden voor leerlingen tussen 2,5 en 18 jaar, en voor studenten in het hoger onderwijs. Dat doen ze met een grote passie voor kwaliteit, een ongeziene flexibiliteit en een scherp oog voor nieuwe smaak- en eettendenzen. Het maakt Scolarest tot een betrouwbare en verantwoordelijke partner van scholen die een lekker, gevarieerd en gezond voedingsaanbod wensen dat hun reputatie versterkt.

ENERGIQ MENU
LEKKER VEEL ENERGIE

www.energiq.be

Scolarest

EET
LEER
LEEF

PEER SUPPORT IS GESTART!

Het team staat klaar om een luisterend oor te zijn en leerlingen te helpen. Er werd een lokaal ingericht om gesprekken te laten plaatsvinden. Je bent iedere middagpauze welkom in G104. Je kan ook een formulier invullen via Smartschool (vlinder op startscherm) om een afspraak te maken.

COACHES

- mevr. Gervoyse
- mevr. Maet
- mevr. Verbanck

LEDEN PEER SUPPORT

- Thor Demonie
- Elle Lapeirre
- Emiel Vandenbroucke
- Marie De Baere
- Saskia De Baets
- Sophie Vergotte
- Lena Matthys
- Mari Maertens
- Eliza Bauwens

LOKAAL G104

HET LOKAAL

WAT IS HET?

Leerlingen van de tweede graad kunnen sinds dit schooljaar elke middag terecht in Het Lokaal. Je kan er een halfuurtje ontspannen samen met je vrienden tijdens de middagpauze.

DO'S

- Chillen: pingpong, tafelvoetbal, kaarten ...
- Stuuftjes eten
- Muziek afspelen/maken

DON'TS

- Afval achterlaten
- Warm eten
- Gsm of laptop

WAT ZIJN DE MENINGEN?

“ Hier kan je zitten op zetels in plaats van op natte banken op de speelplaats. We pokers hier, praten wat, pingpongen ...

Sophie Vergotte (3E-c)

“ Het is hier ook lekker warm en de voetbaltafels zijn tof.

Guillermo Boone (3G1-c)

“ Het Lokaal is een rustgevende omgeving waar je tijd kan doorbrengen met vrienden.

Arthur Hovine (3B1)

“ Ik vind Het Lokaal een goed initiatief, ik eet er elke middag. Er ontbreken nog gezelschapsspelletjes, soms neem ik er mee van thuis.

Viktor Todorov (4E2-c)

Youca

Charles-Henri Diet

Stien Van Belle

Mijn naam is Charles-Henri Diet en ik zit in het zesde middelbaar Wetenschappen - Wiskunde 8. De YOUCA-dag zag ik als een gelegenheid om een dag mee te lopen met een arts, aangezien geneeskunde mij erg interesseert. Deze unieke kans kreeg ik dankzij de hulp van dokter Sylvie Vermeire, nefroloog in het AZ Sint-Lucas te Brugge.

Dokter Vermeire heeft voor mij geregeld dat Korneel Maene, arts-specialist in opleiding, mij de hele dag op sleeptouw zou nemen. Ik kreeg een boeiende rondleiding in het ziekenhuis. Hij gaf me heel wat deskundige uitleg, ook over allerlei moeilijke medische begrippen. Ik mocht ook een korte operatie meevolgen in het operatiekwartier. Dit was zeer fascinerend om te zien. Vervolgens gingen we naar de afdeling intensieve zorgen, daarna naar de afdeling dialyse. Assistent Maene gaf me uitleg over hoe een dergelijke machine voor de nieren precies werkt en hij vertelde me ook wat er van de artsen verwacht wordt.

Er was heel wat administratief werk te verzetten, maar de toffe assistent legde me alles uit.

In de namiddag mochten we een gastroscopie meevolgen en we zijn ook een paar keer naar de spoedafdeling gegaan. De assistent toonde me een inwendige foto op een MRI-scan, vertelde me waar alle organen zitten en hoe je de afwijkingen kan zien. Ik heb ook een consultatie mogen meemaken met assistent Maene en nog een andere arts-specialist. Hier heb ik ook geleerd dat het soms heel moeilijk kan zijn om een evenwicht te vinden in medicatie en dat er soms beslissingen genomen moeten worden om andere zaken niet erger te maken. Op het einde van de dag mocht ik eens luisteren naar de longen van Korneel. Het was een zeer fijne en leerrijke ervaring. Ik ben dokter Vermeire en arts-specialist in opleiding Maene zeer dankbaar voor deze unieke kans.

Mijn naam is Stien en ik zit in het zesde middelbaar Humane Wetenschappen. Voor de YOUCA-dag hebben de leerlingen van het zesde jaar een dag gewerkt voor het goede doel. Ikzelf heb een dag Engelse les gegeven in de Frères. Ik heb dit gekozen omdat ik volgend jaar een lerarenopleiding wil volgen en het leek mij wel leuk om al eens te ervaren hoe het is om voor de klas te staan.

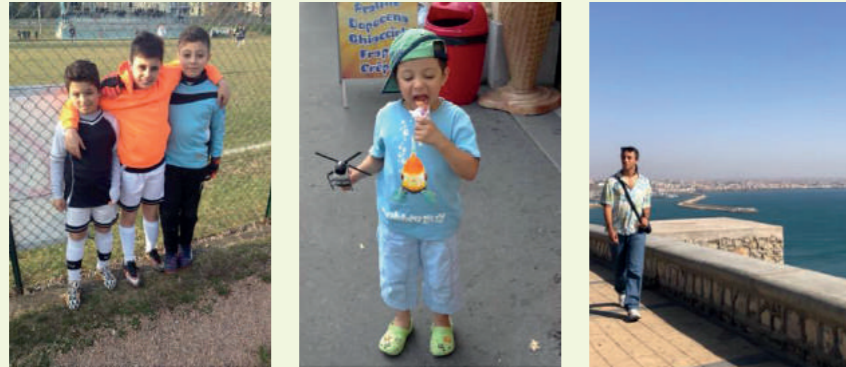
Ik mocht die dag de lessen van mevrouw Van Houtryve overnemen. Zij gaf mij de keuze om grammatica te geven of een nieuwe les in elkaar te steken. Ik heb gekozen om een les te geven over 'The 27 Club'. Ik heb ondervonden dat er heel wat voorbereiding in een les kruipt. Vooraf heb ik een documentaire bekeken, een boek gelezen en research gedaan. De volgende stap was uitzoeken hoe ik mijn les zou opbouwen.

Mevrouw Van Houtryve heeft mij toen geholpen met de structuur van mijn les. Zij legde mij uit hoe ik het best mijn les zou starten, welke informatie belangrijk is en hoe ik de oefeningen optimaal kan aanbrengen. Met deze informatie heb ik een bundeltje gemaakt met oefeningen en nieuwe woordenschat voor het examen.

De dag zelf heb ik mijn eerste les gegeven in het auditorium. Hier had ik stress voor, maar dat ging snel over. De lessen werden gegeven in het vierde en vijfde jaar. Het was handig dat ik dezelfde les telkens opnieuw mocht geven. Na iedere les voelde ik mij meer op mijn gemak en liep alles steeds vlotter. In het begin heeft mevrouw geholpen door een teken te geven wanneer ik best naar het volgende deel van mijn les zou schakelen. Mijn laatste lessen verliepen een stuk vlotter, ik kon ook zelf de tijd al veel beter inschatten.

Ik ben heel blij dat ik dit heb kunnen doen, want nu ben ik ervan overtuigd dat ik volgend jaar een lerarenopleiding wil volgen. Als jullie ooit zelf een job moeten kiezen voor YOUCA-dag, aarzel dan zeker niet om iets te kiezen waar je nieuwe ervaringen mee opdoet!

Italië-België: 3-3

Ik ben Rayane en ik ben geboren in Cittiglio. Ik woonde in Luino, een stadje van 16.000 inwoners bij het Lago Maggiore. Ik had een heel normaal leven, speelde voetbal en ging naar school.

Op 10-jarige leeftijd besloten mijn ouders om hun leven om te gooien en in België te gaan wonen, na een vakantie in Brussel. De redenen voor ons vertrek? Aangezien er op dat moment weinig werkgelegenheid was in Italië, zagen zij daar geen goede toekomst meer voor ons. Zij vonden ook dat het niveau van het voortgezet onderwijs in België hoger lag dan in Italië. Eigenlijk vond ik de Italiaanse lagere school beter dan die in België: ze gaven ons enkel huiswerk op woensdag en vrijdag, en ze leerden ons veel meer wetenschap, geschiedenis en aardrijkskunde. Nederlands was het enige dat ik nog niet kende toen ik in België aankwam.

Er wordt vaak gezegd dat er in Italië veel racisme heerst, maar in werkelijkheid is dat niet zo. Ik herinner me dat ik als Italiaans-Marokkaans kind in Italië nooit last had van racisme, maar in België kon ik aanvankelijk niet in een voetbalteam spelen omdat ik de taal niet goed beheerste. Ik was toen 10 jaar oud, dus op die leeftijd heb je de taal niet echt nodig om te voetballen. Gelukkig kon ik meteen terecht in een ploeg toen ze mij zagen trainen.

Ik herinner me dat ik op mijn laatste dag in Italië veel cadeautjes kreeg van mijn klasgenoten en afscheid nam van mijn juf. Eerst was ik verdrietig dat ik Italië moest verlaten, maar daarna heb ik me snel aangepast aan het leven in België. Eerst ging ik naar een school in Sint-Jozef, maar daar ben ik maar drie maanden geweest. In het zesde leerjaar ging ik naar Het Palet. Een heel groot verschil is dat je hier zes jaar lagere school en zes jaar middelbare school volgt, maar in Italië volg je vijf jaar lagere school, drie jaar middelbare school en nog eens vijf jaar middelbare school.

Het grootste verschil tussen Italië en België is de aard van de mensen. In Italië zijn mensen uit zichzelf opener en socialer, terwijl Vlamingen aanvankelijk geslotener en eerder gereserveerd zijn.

Nog enkele verschillen. Waar ik woonde, lag veel sneeuw in de winter. In België is er amper sneeuw. Ik vind het Italiaanse eten lekkerder, maar het mooie van België is dat je

kunt studeren wat je wilt. Je kunt ook werken terwijl je studeert en op die manier al wat geld opzij zetten. In België kan je ontzettend veel hobby's uitoefenen, dus er is voor elk wat wils.

Ik mis mijn Italiaanse vrienden wel. Daarom ga ik hen elk jaar bezoeken, zij komen op hun beurt ook soms naar Brugge. Aangezien ik al zeven jaar in België woon, ben ik het leven hier al goed gewoon, maar toch maak ik plannen om in de toekomst terug te keren naar het zonnige Italië.

— Rayane Meziane Mtalsi, 5C1-c

A thunderstorm gently taps my shoulder as I blow it away

I've tried that before but it always used to stay

Their lightning tries to touch my skin, as it's done before

But it can not scar me, not anymore

Sometimes I do still feel that familiar scorning

A soft but stinging, reminiscent sin

But the tides are moving closer each morning

I remain elevated by diverse winds

Amongst them my sand shaped friend, who has always been there

I truly do hope, that they'll notice me stare

— Anonymous

Vier generaties Knockaert in de Frères. Op de foto staan oud-directeur Carlos Knockaert, zijn zoon, Francis Knockaert en zijn kleinzoon Briek Knockaert. De vader van Carlos, Michel Knockaert (overleden in 2018) liep ook school in de Frères.

KONINKLIJKE SPEELSCHAAR S.F.X.

Alive and Sticking

In het vorige artikel over de Speelschaar (december 2021) werd de uitreiking van de eretekens op 11 november in detail besproken en als een aanloop tot de bekroning van het speeljaar gezien: het dubbelconcert in De Valkaart in Oostkamp. Drie dagen vóór de opvoeringen werden die optredens echter genadeloos afgelast ten gevolge van een nieuwe coronagolf ... Een bittere teleurstelling na zoveel inspanningen, maar in 2022 hebben we eindelijk kunnen aanknopen met het 'normale' leven. Met een gevoel van opluchting, maar ook van dankbaarheid naar alle mensen die de epidemie hebben helpen bestrijden en (voorlopig?) overwinnen!

En of dat deugd deed! De traditionele opvoeringen in Brugge, Zeebrugge en Damme, waaronder de Heilig Bloedprocessie en de Blindekensprocessie, werden aangevuld met drie serenades bij huwelijken van muzikanten, de doop van het cargoschip *Baltic Enabler* van rederij PSA in Zeebrugge, een optreden op het volgelopen Burgplein te Brugge, met in het tweede deel een optreden van Barbara Dex op 10 juli en een knetterend optreden tijdens het vuurwerkfestival te Sint-Kruis op 17 september! Als u na het lezen van deze zin zonder adem zit, dan voelt u zich een beetje zoals de Speelschaar op 11 november: tevreden na het mooie eerbetoon naar aanleiding van 100 jaar 'Onbekende Soldaat' en de uitreiking van de eretekens aan verdienstelijke leden, maar intussen nog volop bezig met de intense voorbereiding van de herfstconcerten. Voor het eerst werd zelfs een repetitieweekend georganiseerd: in Ruiselede werd

er twee dagen zeer intens gerepeteerd, maar 's avonds was er uiteraard tijd voor animatie en karaoke in de typische familiale Speelschaarsfeer. Die sfeer is trouwens een zichtbare en voelbare realisering van de aloude leuze van de Frères: 'In samenhorigheid groeit en bloeit het kleine.'

De herfstconcerten hadden plaats in de

evenementenhal 'Het Schuttershof' te Sint-Kruis die op zaterdag 19 en zondag 20 november gezellig volliep en waar de toeschouwers vergast werden op muzikale prestaties van heel hoog niveau. Dirigent Christoph Bonte en Ann-Sophie Batsleer dirigeerden er de allereerste optredens van het 'jeugdorkest' tijdens een officieel concert. Dit ensemble bestaat uit jongeren die muziekinitiatie en eventueel een passage door de mini-drumband meegemaakt hebben en enkele oudere leden die zich bekwamen in het bespelen van een nieuw instrument. Daaruit blijkt duidelijk dat de Speelschaar de opleiding van jonge en nieuwe leden zeer belangrijk blijft vinden, in nauwe samenwerking met het stedelijk conservatorium! Het tweede deel van de concerten werd ingeleid met een optreden van de drumband en de mini-drumband van de Speelschaar, met zeer gevarieerde en fel gesmaakte ritmische nummers onder leiding van dirigent en componist Laurens Batsleer. Een van zijn nummers heet *Happy Sticks* en biedt de slagwerkers volop kansen om halsbrekende toeren uit te halen met hun sticks ...

Naast de traditionele en voor echte Bruggelingen herkenbare marsen, met uiteraard de klaroenen en de drumband, bracht de harmonie een brede waaier aan nummers van vooral hedendaagse componisten uit alle delen van

de wereld: een Portugees, Amerikanen, een Brit, Japanners, Duitsers en ook een Belg, want de *March of the 1st Wing* is een unieke compositie voor harmonie en klaroenen, geschreven door Alain Crépin. We hoorden een lang symfonisch gedicht over Cassiopeia en Andromache, de slotscène uit de musical *Tanz der Vampire*, *Omens of Love*, een bewerking van het beroemde nummer van T-Square, een swingend *Jitterbug* en een onvervalste hard-rockmix met nummers van Bon Jovi! Bij dit alles maakte de Speelschaar niet enkel een overweldigende indruk door haar getalsterkte (er zaten en stonden bij momenten meer dan 100 muzikanten op de scène!), het was vooral de muzikale kwaliteit die indruk maakte: de soms erg moeilijke nummers waren tot in de details afgewerkt, met veel gevoel voor ritme en nuances en gestuurd door de zeer expressieve leiding van dirigent Christoph Bonte! Dit alles leidde tot een muzikale avond en namiddag met een erg hoog niveau, die door de toeschouwers met een enthousiast, langdurig applaus beloond werd. Voorzitter Idès Bonte schetste in zijn toespraak het verloop van de voorbije moeilijke jaren en zette de dirigent, de bestuursleden en de ontelbare hel-

pende handen letterlijk en figuurlijk in de bloemetjes. Hij deelde ook mee dat er in de Speelschaar een nieuwe ledencategorie in het leven geroepen is: 'ere-muzikant'. Die titel wordt toegekend aan trouwe leden die intussen met muzikaal pensioen gegaan zijn, maar die de waardering van het hele korps blijven krijgen voor hun enorme verdiensten. De eerste 'ere-muzikanten' zijn: Roland Verhaeghe, Noël Warnier, Jan Geldof en Robert De Blicke.

We wensen hen, voorzitter Idès Bonte, dirigent Christoph Bonte en alle andere leden en sympathisanten van de Speelschaar nog heel veel succes toe. Zij verdienen het en de talrijke muziekliefhebbers in en om Brugge zullen hen zeer dankbaar zijn!

— Flor Will

Weven met oude landkaarten

Wat heb je nodig?

Oude landkaarten, een schaar, lijm, een lat, plakband en een potlood.

Je kan ook magazines gebruiken in plaats van oude kaarten.

Lang geleden gingen mensen weven met wol, katoen en zijde en ontstond textiel voor kleding. Ga zelf aan het weven, maar dan met papier.

— Griet Vangaveer

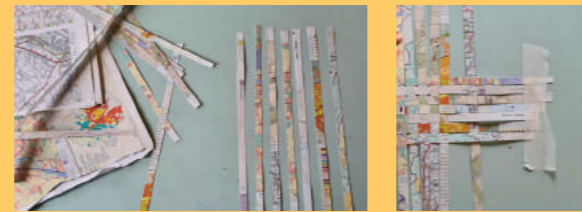
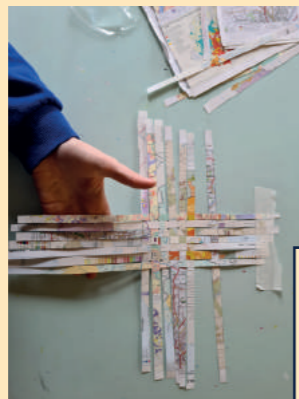
Knip gelijke stroken

Meet de stroken af voordat je ze knipt zodat je met gelijke stroken aan de slag kan.

Tip: gebruik een stukje plakband langs één kant.

Het weven

Met plakband plak je de horizontale stroken vast, je haalt verticaal een strook steeds onder/boven/onder/boven de horizontale stroken. Herhaal dit en zorg ervoor dat het recht gebeurt.

Weef de zijkanten

Om de zijkanten te vlechten, heb je langere stroken nodig. Hang daarom twee stroken met dubbelzijdige plakband aan elkaar. Dan herhaal je hetzelfde, maar rondom je hele mandje.

Afwerken

Kleef vervolgens op elk uiteinde dubbelzijdige plakband. Zorg dat de bovenste randen van je laatste gevlochten strook allemaal beplakt zijn, zodat het mandje straks na het knippen nog perfect blijft.

MEDITATIE EN MINDFULNESS

BRENGEN JE LICHAAM EN GEEST ÉCHT IN BALANS.

Het klinkt cliché maar het is de waarheid: lichaam en geest kan je in balans brengen met meditatie en mindfulness. Dit werd wetenschappelijk bewezen door topneuroloog dr. Steven Laureys. Na een echtscheiding belandde hij in een zware depressie. Om uit de vicieuze cirkel van onder andere slaapmedicatie en antidepressiva te geraken, verdiepte hij zich in meditatie. Niet alleen verbeterde zijn emotionele, maar ook zijn emotionele en fysieke gezondheid verbeterden door dagelijkse meditatie en mindfulnessoefeningen.

Dankzij zijn eigen positieve ervaringen met meditatie, organiseerde dr. Laureys een neurologisch onderzoek met de boeddhistische monnik Matthieu Ricard. Wat bleek ... allerlei neurologische testen tijdens het mediteren bewezen dat dankzij meditatie onder andere je bloeddruk daalt, stress vermindert, je je beter kan concentreren, je emoties positief beïnvloed worden Parallel met de klassieke behandelingen, schrijft dr. Laureys al zijn patiënten meditatie voor.

“Je hoeft niet te wachten tot je ziek bent om aandacht te hebben voor je mentale welzijn. Meditatie kan deel uitmaken van een gezonde levenshygiëne en staat in het rijtje naast goede eet- en slaapgewoonten en een sterk sociaal vangnet,” aldus dr. Laureys in zijn no-nonsense meditatieboek.

Het is al langer bewezen dat aanhoudende stress een enorme impact kan hebben op ons immuunsysteem en onze fysieke gezondheid. Als stress aanhoudt, blijft het lichaam cortisol aanmaken. Hierdoor wordt het immuunsysteem voor langere tijd onderdrukt, wat een negatief effect heeft op de weerstand en dus op de gezondheid in het algemeen.

“BUDDAH BREATH”

Zit of lig rustig en leg je handen op je buik. Adem even diep in en uit waarbij je je buik bol maakt bij inademing en dun bij uitademing. Kom helemaal tot rust.

Tel nu bij elke inademing tot drie, houd één tel pauze en bij uitademing tel je tot zes terwijl je alles wegblaast wat je wil loslaten. Dit kan een gevoel, gedachte of situatie zijn. Blaas ze de lucht in, het universum in. Doe deze oefening tienmaal tot je voelt dat je goed tot rust gekomen bent. Vind je de in- en uitademing te lang of te kort, dan kan je ook variëren naar bv. twee tellen in en vier tellen uit of vier tellen in en acht tellen uit. Houd gedurende veertien dagen in een dagboekje bij wat deze oefening met je doet en merk het verschil. Teken samen met je kind een thermometer en voel hoe hoog jullie stressniveau zich bevindt.

“Buddah breath” ademhalingsoefening. Scan de QR-code.

AARDE-UNIVERSUM ADEMHALING

Wil je graag een stapje verder gaan dan de “Buddah breath”? De onderstaande ademhalingsoefening helpt je verbinden met het universum en de aarde. Heel verdiepend, een aanrader om 's avonds voor het slapengaan te doen.

VERSTILLING IS DE BOODSCHAP

Neem dagelijks even de tijd om een kort rustmoment in te lassen. Zo blijf je in balans en versterk je je innerlijke rust.

In onze huidige leefwereld staan niet alleen volwassenen, maar ook kinderen en jongeren onder druk. Die druk kan vaak té hoog worden met allerlei gevolgen: weinig concentratie, slecht slapen, innerlijke onrust, opeenstapeling van emoties, emotionele uitbarstingen ... enz. Door dagelijks een relaxatiemoment in te lassen, kom je meer tot rust. Hoe meer je tot rust komt, hoe minder stress én hoe groter je mentaal en fysiek welzijn.

Je hoeft uiteraard geen meditatiegoeroe te zijn zoals Matthieu Ricard om dit resultaat te bereiken. Een eenvoudige ademhalingsoefening, de “Buddah Breath”, heeft bij dagelijks twee minuten toepassen al na twee weken een bewezen (wetenschappelijk) positief effect op je mentale en fysieke gezondheid. De “Buddah Breath” vind je hieronder. Je kan ook via de QR-code de ademhalingsoefening beluisteren wanneer nodig.

Rustgevende groeten

— Kathy Metdenancx
Holistisch kinder- en jongerencoach,
lid van de ouderraad

VERDIEPENDE CONNECTIE MET DE AARDE

We zijn ons er niet altijd van bewust maar de aarde heeft een enorme kracht in zich. Ze voedt bomen, planten, de natuur, gewassen, bloemen, noem maar op. Ze voedt ook ons, de mens. Vaak zijn we ons hier niet bewust van. Door bewust connectie te maken met de aarde, kan je haar energie in je opnemen en dit ten goede voor je mentaal en fysiek welzijn.

Door je elke ochtend af te stemmen op de energie van de aarde en je te gronden, versterk je je innerlijke kracht, rust én concentratie gedurende de dag.

Op 7 september verloren onze collega, Liesbet Van Renterghem en haar partner, Quinten Dumarey, hun dochttertje Otilia, geboren op 11.04.2022.

We zijn allen diep geraakt door hun verlies. Deze pagina is aan hen opgedragen.

EVEN

Het leven
hebben we maar voor even.
Dat dachten we al,
dat weten we nu.

Klein was je, veel te klein nog.
Leven dat nog leven moest,
nauwelijks te leven kreeg.

En we vragen ons af:
waarom jij zo weinig,
waarom wij zo veel?
En we worden kwaad.
Gooien met woede in ons hoofd.

Dag engeltje, dag bengeltje,
zullen we van die woede in ons hoofd
nu toch maar een liedje neuriën?

Voor jou?

— *Geert De Kockere*

FAMILIENIEUWS

Overlijdens

Mevrouw Marie Hoet, grootmoeder van Marie-julie Huys, 30.10.2021
De heer Antony Lambrecht, oom van Alyssa Rommelaere, 31.10.2021
Mevrouw Esther Baetslé, overgrootmoeder van Matthis Decaesstecker, 08.11.21
De heer Gerard De Clercq, grootvader van Ella De Clercq, 14.11.2021
Stan Matthijs, neefje van Lennert Stroo, 21.11.2021
De heer Gaston Vrielynck, grootvader van Liezl Vrielynck, 30.12.2021
De heer Astère Vergotte, grootvader van Sophie Vergotte, 05.01.2022
Mevrouw Emerence Quysens, overgrootmoeder van Marie De Baere, 22.01.2022
De heer Carl Cartreul, grootvader van Briek Devuyt, 24.01.2022
De heer Raphaël Van Boven, oom van Dante Vanhee, 24.01.2022
Mevrouw Madeleine Verplancke, overgrootmoeder van Imke Van Moeffaert, 30.01.2022
De heer Roger Cardon, grootvader van Nanita Cardon, 03.02.2022
Mevrouw Josephina Willems, grootmoeder van Lara Rommel, 10.02.2022
De heer Guido Degraer, grootvader van Ella De Clercq, 14.02.2022
De heer Ligé Stevens, grootvader van Annelien Van Den Berghe en overgrootvader van Marit en Oona Vandekerckhove, 18.02.2022
De heer Geert Deguffroy, schoonvader van oud-collega Idès Bonte en grootvader van oud-leerlingen Melissa en Christophe Bonte, 20.02.2022
De heer Gerard Winckels, grootvader van Renée Winckels, 04.03.2022
Mevrouw Catharina Alfoet, grootmoeder van Maxime Van Acker, 17.03.2022
De heer Gilbert Vermeire, grootvader van Sien Deloof, 02.04.2022
Mevrouw Luce Vermeren, grootmoeder van Josse Lemahieu, 15.04.2022
Mevrouw Norma Montens, grootmoeder van Emilie en Tiago Rotsaert, 19.05.2022
De heer Roger Demon, Broeder Demon, oom van Bart Demon, 27.05.2022
Mevrouw Marie-Louise Maenhout, grootmoeder van Shyara en oud-leerling Timon D'Hondt, 29.05.2022
Mevrouw Monica Thery, overgrootmoeder van Senne Boonen, 06.06.2022
De heer Eric Vandewalle, grootvader van Zoë Vandewalle, 09.06.2022
De heer Pierre Vanwynsberghe, grootvader van Lodewijk Vanwynsberghe, 11.06.2022
Mevrouw Laura Rosseel, moeder van Luc Janssens, grootmoeder van oud-leerling Ansfried Janssens, 17.07.2022
De heer Gabriël Lammertyn, grootvader van Emma Charlier, 20.07.2022
De heer Robert Claeys, grootvader van Jorrit Debeer, 02.09.2022
Mevrouw Gaby Beuckelaers, overgrootmoeder van Louise Talloen, 03.09.2022
De heer Emiel Ysenbrandt, vader van oud-leerlingen Peter, Willem en Hans (+) Ysenbrandt en grootvader van oud-leerlingen Bruno en Brecht Beuls, 12.09.2022
Mevrouw Andréa Ongenaede, grootmoeder van Elias Steenkiste, 23.09.2022
Mevrouw Simonne Deneys, overgrootmoeder van Lola Synaeghel, 27.09.2022
De heer Stephan Ryserhove, vader van Elena en Taziano Ryserhove, 30.09.2022
De heer Daniel De Smet, oud-leerling, 04.10.2022
De heer Eric Deloddere, grootvader van Lotte Van Belleghem, 11.10.2022
Mevrouw Marielou De Soete, grootmoeder van Aaron Janssens, 11.10.2022
Mevrouw Maria Verhulst, moeder van Marleen Deceuninck, 12.10.2022
De heer Richard Rosseel, grootvader van Sander Rosseel, 12.10.2022
De heer Jean-Marie Furnémont, grootvader van Estée Furnémont, 15.10.2022
Mevrouw Martha van den Bossche, grootmoeder van Pieter Dejonghe, 22.10.2022
De heer Gilbert Defruyt, overgrootvader van Lara Rommel, 26.10.2022
De heer Fernand Sys, grootvader van Quinten en Milo Steen, 28.10.2022
De heer Rudy Van Vynckt, grootvader van Aure Van Vynckt, 03.11.2022
De heer Fernand Jacques, overgrootvader van Liam Van Den Eede, 10.11.2022

Geboortes

Seppe Vandenberghe, zoon van Thomas Vandenberghe en Emmie Cornelis, 29.01.2022
Claricé Crommen, dochter van Lawrence en Sissi Crommen Demon en kleindochter van Bart Demon, 17.11.2021
Marcel Strubbe, zoon van oud-leerlingen Dries Strubbe en Myrthe De Vestele, 25.02.2022
Max Adiby, zoon van Ali Adiby en Ann-Sophie Batsleer, 11.05.2022
Pia Hoornaert-Vangaever, dochter van Griet Vangaever en David Hoornaert, 04.07.2022
Fenna Jacobfeuerborn, dochter van oud-leerling Axel Jacobfeuerborn en Eline Boone, 29.07.2022
Bo en Mona Emonts-gast, dochters van oud-leerling Lieven Emonts-gast en Kaatje Van den Driessche, kleindochters van oud-collega Chris Emonts-gast, 26.08.2022
Alice Vancanneyt, dochter van Femke Franco en Jan Vancanneyt, 23.09.2022

Huwelijken

Michel Daems en Anje Vandenbosch, oom en tante van Emile en Louise Daems, 11.10.2022

De lijst is samengesteld op basis van de berichten die ons tussen 18.11.2021 en 14.11.2022 bereikten.

*Blijf op de hoogte en
volg ons op sociale media*

 defreresbrugge

 De Frères Brugge

www.sfxbrugge.be

*de
Frères*
SINT-FRANCISCUS-XAVERIUSINSTITUUT